

Voir Note explicative
See Explanatory Note
Pozri Vysvetľujúcu poznámku

Numéro de dossier
File-number
Číslo spisu

SVK

**COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
EURÓPSKY SÚD PRE ĽUDSKÉ PRÁVA**

Conseil de l'Europe - *Council of Europe*
Strasbourg, France

**Rada Európy
Štrasburg, Francúzsko**

**REQUÊTE
APPLICATION
SŤAŽNOSŤ**

présentée en application de l'article 34 de la Convention européenne des Droits de l'Homme,
ainsi que des articles 45 et 47 du Règlement de la Cour

*under Article 34 of the European Convention on Human Rights
and Rules 45 and 47 of the Rules of Court*

**v zmysle článku 34 Európskeho dohovoru o ľudských právach
a článkov 45 a 47 Rokovacieho poriadku Súdu**

IMPORTANT: La présente requête est un document juridique et peut affecter vos droits et obligation
This application is a formal legal document and may affect your rights and obligations.

DÔLEŽITÉ: Táto sťažnosť je právny dokument a môže ovplyvniť Vaše práva a záväzky.

A. 2 LE REQUÉRANT/LA REQUERANTE
THE APPLICANT
ŠŤAŽOVATEĽ/ŠŤAŽOVATEĽKA

(Renseignements à fournir concernant le requérant/la requérante et son/sa représentant(e) éventuel(le))
 (Fill in the following details of the applicant and the representative, if any)

(Vyplňte nasledujúce údaje o s'ťažovateľovi/s'ťažovateľke a prípadnom/ej zástupcovi/kyni)

1. Nom de famille **Ing. Bed'ač**
Surname
Priezvisko
2. Prénom (s) **Pavel**
First name (s)
Meno
- Sexe: masculin/féminin
Sex: male/female
Pohlavie: mužské/ženské
3. Nationalité **slovenská**
Nationality
Štátna príslušnosť
4. Profession **podnikateľ/businessman**
Occupation
Zamestnanie
5. Date et lieu de naissance **27.09.1954, Nitra, Slovenská republika**
Date and place of birth
Dátum a miesto narodenia
6. Domicile **Šúdolská 51, Nitra, Slovenská republika**
Permanent address
Trvalé bydlisko
7. **Tel. číslo**
8. Adresse actuelle (si différente de 6.)
Present address (if different from 6.)
Súčasná adresa (ak odlišná od bodu 6.)
9. Nom et prénom du/de la représentant(e)* **JUDr. Allan Böhm**
*Name of representative**
Priezvisko a meno zástupcu/kyne*
10. Profession du/de la représentant(e) **advokát**
Occupation of representative
Zamestnanie zástupcu/kyne
11. Adresse du/de la représentant(e) **Jesenského 2, P.O.BOX 126, 814 99 Bratislava**
Address of representative
Adresa zástupcu/kyne
12. **Tel. číslo +421 2 5441 7424** **Číslo faxu + 421 2 5441 8981**

A. 3. LE REQUÉRANT/LA REQUERANTE
THE APPLICANT
SŤAŽOVATEĽ/STAŽOVATEĽKA

(Renseignements à fournir concernant le requérant/la requérante et son/sa représentant(e) éventuel(le))
 (Fill in the following details of the applicant and the representative, if any)

(Vyplňte nasledujúce údaje o sťažovateľovi/sťažovateľke a prípadnom/ej zástupcovi/kyni)

1. Nom de famille **Ing. Kocúr**
Surname
Priezvisko
2. Prénom (s) **Miloš**
First name (s)
Meno
- Sexe: masculin/féminin
Sex: male/female
Pohlavie: mužské/ženské
3. Nationalité **slovenská**
Nationality
Štátna príslušnosť
4. Profession **podnikateľ/businessman**
Occupation
Zamestnanie
5. Date et lieu de naissance **05.04.1954, Nové Zámky, Slovenská republika**
Date and place of birth
Dátum a miesto narodenia
6. Domicile **Župné nám. 1, Nitra, Slovenská republika**
Permanent address
Trvalé bydlisko
7. Tel. číslo
8. Adresse actuelle (si différente de 6.)
Present address (if different from 6.)
Súčasná adresa (ak odlišná od bodu 6.)
9. Nom et prénom du/de la représentant(e)* **JUDr. Allan Böhm**
*Name of representative**
Priezvisko a meno zástupcu/kyne*
10. Profession du/de la représentant(e) **advokát**
Occupation of representative
Zamestnanie zástupcu/kyne
11. Adresse du/de la représentant(e) **Jesenského 2, P.O.BOX 126, 814 99 Bratislava**
Address of representative
Adresa zástupcu/kyne
12. Tel. číslo +421 2 5441 7424 **Číslo faxu + 421 2 5441 8981**

A. 4 LE REQUÉRANT/LA REQUERANTE
THE APPLICANT
ŠŤAŽOVATEĽ/ŠŤAŽOVATEĽKA

(Renseignements à fournir concernant le requérant/la requérante et son/sa représentant(e) éventuel(le))
 (Fill in the following details of the applicant and the representative, if any)

(Vyplňte nasledujúce údaje o s'ťažovateľovi/s'ťažovateľke a prípadnom/ej zástupcovi/kyni)

1. Nom de famille
<i>Surname</i>
Priezvisko	Dúbravický	2. Prénom (s)
<i>First name (s)</i>
Meno	Stanislav
Sexe: masculin/féminin
<i>Sex: male/female</i>
Pohlavie: mužské/ženské			
3. Nationalité
<i>Nationality</i>
Štátna príslušnosť	slovenská	4. Profession
<i>Occupation</i>
Zamestnanie	podnikateľ/businessman
5. Date et lieu de naissance
<i>Date and place of birth</i>
Dátum a miesto narodenia	13.02.1954, Nitra, Slovenská republika		
6. Domicile
<i>Permanent address</i>
Trvalé bydlisko	Hviezdna 4, Nitra, Slovenská republika		
7. Tel. číslo			
8. Adresse actuelle (si différente de 6.)
<i>Present address (if different from 6.)</i>
Súčasná adresa (ak odlišná od bodu 6.)			
9. Nom et prénom du/de la représentant(e)*
<i>Name of representative*</i>
Priezvisko a meno zástupcu/kyne*	JUDr. Allan Böhm		
10. Profession du/de la représentant(e)
<i>Occupation of representative</i>
Zamestnanie zástupcu/kyne	advokát		
11. Adresse du/de la représentant(e)
<i>Address of representative</i>
Adresa zástupcu/kyne	Jesenského 2, P.O.BOX 126, 814 99 Bratislava		
12. Tel. číslo +421 2 5441 7424	Číslo faxu + 421 2 5441 8981		

A. 5 LE REQUÉRANT/LA REQUERANTE
THE APPLICANT
ŠŤAŽOVATEĽ/ŠŤAŽOVATEĽKA

(Renseignements à fournir concernant le requérant/la requérante et son/sa représentant(e) éventuel(le))
 (Fill in the following details of the applicant and the representative, if any)

(Vyplňte nasledujúce údaje o sťažovateľovi/sťažovateľke a prípadnom/ej zástupcovi/kyni)

1. Nom de famille
<i>Surname</i>
Priezvisko	Lachmann	2. Prénom (s)
<i>First name (s)</i>
Meno	Juraj
Sexe: masculin/féminin
<i>Sex: male/female</i>
Pohlavie: mužské/ženské			
3. Nationalité
<i>Nationality</i>
Štátna príslušnosť	slovenská	4. Profession
<i>Occupation</i>
Zamestnanie	podnikateľ/businessman
5. Date et lieu de naissance
<i>Date and place of birth</i>
Dátum a miesto narodenia	25.10.1953, Nitra, Slovenská republika		
6. Domicile
<i>Permanent address</i>
Trvalé bydlisko	Piaristická 3, Nitra, Slovenská republika		
7. Tel. číslo			
8. Adresse actuelle (si différente de 6.)
<i>Present address (if different from 6.)</i>
Súčasná adresa (ak odlišná od bodu 6.)			
9. Nom et prénom du/de la représentant(e)*
<i>Name of representative*</i>
Priezvisko a meno zástupcu/kyne*	JUDr. Allan Böhm		
10. Profession du/de la représentant(e)
<i>Occupation of representative</i>
Zamestnanie zástupcu/kyne	advokát		
11. Adresse du/de la représentant(e)
<i>Address of representative</i>
Adresa zástupcu/kyne	Jesenského 2, P.O.BOX 126, 814 99 Bratislava		
12. Tel. číslo +421 2 5441 7424	Číslo faxu + 421 2 5441 8981		

B. LA HAUTE PARTIE CONTRACTANTE
THE HIGH CONTRACTING PARTY
VYSOKÁ ZMLUVNÁ STRANA

(Indiquer ci-après le nom de l'Etat/des Etats contre le(s)quel(s) la requête est dirigée)

(Fill in the name of the State(s) against which the application is directed)

(Uved'te štát(y), proti ktorému/ým je sťažnosť podaná)

13. **Slovenská republika.**

II. EXPOSÉ DES FAITS
STATEMENT OF THE FACTS
OPIS SKUTOČNOSTÍ

(Voir chapitre II de la note explicative)

(See Part II of the Explanatory Note)

(Pozri časť II Vysvetľujúcej poznámky)

14.

14.a) Ľudmila Cervanová, nar. v roku 1956 (ďalej v texte tiež “**Cervanová**”), bola študentkou medicíny v Bratislave a bola naposledy svedkami videná dňa 09.07.1976 vo večerných hodinách na diskotéke na internáte v Mlynskej doline v Bratislave. Dňa 12.07.1976 oznámil otec Ľudovít Cervan nezvestnosť svojej dcéry Ľudmily Cervanovej.

Dňa 14.07.1976 bola nájdená mŕtvola neznámej ženy v rieke Čierna voda v Kráľovej pri Senci, asi 20 km od Bratislavy. Pre podozrenie, že nájdená žena bola usmrtená neznámou osobou, bolo začaté trestné stíhanie pre trestný čin vraždy. Telo bolo následne identifikované ako telo Ľudmily Cervanovej.

Dňa 21.09.1976 bola z tohto trestného činu obvinená skupina mladých ľudí z mesta Piešťany na čele s Jánom Hrmom, pričom niektorí z nich boli hneď uväznení. Obvinenia proti nim boli po niekoľkých mesiacoch zrušené a trestné stíhanie bolo dňa 31.03.1977 prerušené až do 15.6.1981, kedy bolo rozhodnuté o jeho pokračovaní.

Dňa 16.6.1981 (päť rokov po nájdení tela Ľ. Cervanovej) bolo voči sťažovateľom vznesené obvinenie, pričom sa jednalo o úplne odlišnú skupinu ľudí, ako skupinu obvinenú v roku 1976.

Sťažovatelia boli uznaní rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len “**KS v Bratislave**”) sp. zn. 1 T 6/82 zo dňa 22.09.1982 vinní zo spáchania trestného činu únosu, znásilnenia a vraždy Ľudmily Cervanovej.

Dňa 25.4.1983 Najvyšší súd Slovenskej socialistickej republiky (ďalej len “**NS SSR**”) ako súd odvolací rozhodnutím sp. Zn. 1 To 17/83 zamietol odvolania prokurátora ako aj sťažovateľov.

Od roku 1983 do roku 1989 sa sťažovatelia (v tom čase vo výkone trestu odňatia slobody) nespočetne krát snažili o opätovné otvorenie ich trestnej veci, podali niekoľko návrhov na obnovu konania, písali na všetky možné štátne inštitúcie socialistického Československého štátu, pričom neustále poukazovali na nezákonnosti počas ich vyšetovania a súdneho konania vedeného proti nim v rokoch 1981 – 1983. Márne.

14.b) Dňa 19.10.1990, po 10 rokoch od uväznenia sťažovateľov, Najvyšší súd Československej federatívnej republiky v konaní sp. zn. 2 Tzf 5/90 zrušil rozsudok KS v Bratislave sp. zn. 1 T 6/82 a rozsudok NS SSR a prikázal KS v Bratislave bolo prikázané, aby vec v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol. Vo svojom rozhodnutí uviedol, že súdne konanie proti sťažovateľom v rokoch 1982 – 1983 bolo plné nezákonností, celkom konštatoval 76 pochybení súdov a nariadil vykonať nové dokazovanie zákonným spôsobom.

14.c) KS v Bratislave počnúc rokom 1991 začal trestnú vec proti sťažovateľom znovu prejednávať, pričom rozsudkom sp. zn. Z – 2 1 T 36/90 zo dňa 20.1.2004 opätovne uznal sťažovateľov vinnými z trestného činu únosu, znásilnenia a vraždy Ľudmily Cervanovej.

Odvolanie sťažovateľov proti tomuto rozsudku bolo rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (“**NS SR**”) sp. zn. 4 To 36/2004 zo dňa 04.12.2006 zamietnuté, pričom dvom z nich uložil NS SR vyššie tresty a poslal ich opätovne do väzenia (po 30 rokoch od spáchania skutku !!!).

Proti rozsudku NS SR v spojení s rozsudkom KS v Bratislave podali sťažovatelia dňa 30.7.2007 dovolanie z dôvodu, že bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu (ust. § 371

ods. 1 písm. c/ Tr. por.) a z dôvodu, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom (ust. § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.). Zároveň sťažovatelia na Ústavnom súde Slovenskej republiky ("ÚS SR") podali ústavnú sťažnosť, spočívajúcu v tom, že rozsudkom NS SR, postupom tohto súdu, ako aj rozsudkom a postupom KS v Bratislave boli porušené ich základné práva a slobody vyplývajúce z Ústavy Slovenskej republiky, a ľudské práva a základné slobody vyplývajúce z medzinárodných zmlúv.

Ústavnú sťažnosť rozhodnutím sp. zn. III ÚS 276/08-30 zo dňa 24.09.2008 vyhodnotil ÚS SR ako predčasne podanú z nasledovného dôvodu:

*"Ústavný súd preskúmal prílohy sťažnosti (kópiu podaného dovolania) a konštatuje, že **povaha námietok sťažovateľov uvedených v ich dovolaní** z 30. júla 2007 podanom najvyššiemu súdu **zjavne napĺňa danosť dovolacieho dôvodu** v zmysle ustanovenia § 383 Trestného poriadku (dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1, písm. c/ Trestného poriadku).*

*Ústavný súd je toho názoru, že existencia uvedeného dovolacieho dôvodu v spojení s § 377 Trestného poriadku **zakladá právomoc najvyššieho súdu vecne preskúmať námietky sťažovateľov v rámci dovolacieho konania** v zmysle ustanovenia 384 Trestného poriadku. Z tohto hľadiska hodnotí ústavný súd sťažnosť ako **predčasne podanú.**"*

Napriek konštatovaniu ÚS SR o danosti dovolacieho dôvodu, NS SR ako dovolací súd uznesením sp. zn. I To V 9/2007 zo dňa 01.06.2009 dovolanie sťažovateľov odmietol z dôvodu, že žiadny z uplatnených dovolacích dôvodov nie je daný.

14.d) Proti uzneseniu NS SR, ktorým bolo dovolanie odmietnuté, podali dňa 31.7.2009 sťažovatelia ústavnú sťažnosť, spočívajúcu v tom, že rozsudkom NS SR, postupom tohto súdu, ako aj rozsudkom a postupom KS v Bratislave boli porušené ich základné práva a slobody vyplývajúce z Ústavy Slovenskej republiky, a ľudské práva a základné slobody vyplývajúce z medzinárodných zmlúv.

Uznesením sp. zn. I ÚS 480/2010-24 zo dňa 14.12.2010, doručeným 3.1.2011, ÚS SR ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol ako neopodstatnenú.

14.e) Z vyššie uvedenej sumarizácie faktov vyplýva, že táto sťažnosť je založená na dvoch základných námietkách:

- A) zatajenie zákonných dôkazov pred sťažovateľmi, ich obhajcami a súdmi Slovenskej republiky a
- B) arbitrárnosť napadnutých rozhodnutí.

A. Zatajenie zákonných dôkazov svedčiacich v prospech obhajoby:

V čase medzi začatím trestného stíhania 14.07.1976 a jeho prerušením dňa 31.03.1977 bolo v trestnej veci vraždy Ľudmily Cervanovej vykonaných množstvo (niekoľko stoviek) procesne bezchybných dôkazov. Tieto dôkazy boli pôvodne súčasťou vyšetrovacieho spisu ČVS: VV – 38/76.

Následne, po vznesení obvinenia voči sťažovateľom v júni 1981, boli tieto zo spisu nezákonne vyňaté a teda voči obvineným, ich obhajcom a následne voči konajúcim súdom zatajené.

Tieto riadne vykonané dôkazy v rámci trestného konania neboli viac zaradené do trestného spisu, ktorý bol sťažovateľom predložený v rámci oboznamovania sa s výsledkami vyšetrovania v roku 1981 a ktorý bol následne predložený súdu spolu s obžalobou.

Prípravné konanie a následne súdne konanie (prvostupňové i odvolacie) prebehlo bez toho, aby sa sťažovatelia, ako aj konajúce súdy s týmito dôkazmi oboznámili, resp. vôbec mali o ich existencii vedomosť.

Hoci ide o dôkazy v tej istej trestnej veci, vykonané v rámci jedného trestného konania dokonca pod tým istým číslom konania, sťažovatelia nikdy nemali možnosť sa k nim vyjadriť a súdy ich nemohli hodnotiť vo vzájomnej súvislosti s ostatnými dôkazmi. Pritom ide o dôkazy, ktoré vážnym spôsobom spochybňujú súdmi ustálený skutkový priebeh trestného činu a tým aj vinu sťažovateľov.

O tom, že takéto dôkazy z rokov 1976 – 1977 môžu existovať, sa sťažovatelia dozvedeli na základe výpovedí svedkov na hlavnom pojednávaní na KS v Bratislave v rokoch 1991 - 2004. Viacerí svedkovia vypovedali, že boli vypočutí vyšetrovacími orgánmi viackrát, než vyplýva zo zápisníc z prípravného konania, ktoré sa nachádzali v súdnom spise – napr. svedok Ing. Škrobánek a svedkyňa Nadežda Benová.

KS v Bratislave sťažovatelia viac krát písomne žiadali, aby tieto dôkazy (pokiaľ vôbec existujú) zabezpečil, avšak súd toto nepovažoval za potrebné a odsudzujúci rozsudok v roku 2004 vyniesol bez toho, aby sa ich existenciou takéhoto množstva dôkazov zásadného významu zaoberal.

Do hľadania týchto dôkazov sa po odsudzujúcom rozhodnutí KS v Bratislave v roku 2004 teda pustili sami sťažovatelia.

Pri návšteve archívu a nahliadnutí do časti spisov "Kauza Cervanová" sťažovatelia zistili, že **v archíve Ministerstva vnútra SR v Levoči** (ďalej len "archív MV SR") **sa pod číslami F/R-013, inventárna jednotka 289, rok 1976,** nachádza obrovské množstvo svedeckých výpovedí (više sto!), ktoré boli uskutočnené zákonným procesným postupom v období po začatí trestného stíhania až do jeho prerušenia (t.j. 1976-1977, čiže z časového hľadiska veľmi dôležité a cenné dôkazy, nakoľko boli vykonané tesne po smrti Ľudmily Cervanovej), ako aj veľké množstvo listinných dôkazov, ktoré zhromaždili vo veci vyšetrovatelia v tomto období.

Bezprostredne po začatí trestného stíhania bolo vypočutých viac ako 300 účastníkov diskotéky na internáte v Mlynskej doline v Bratislave, ktorá sa konala dňa 09.07.1976, na ktorej bola Ľudmila Cervanová naposledy videná.

Boli tiež vypočutí svedkovia, ktorí videli Ľudmilu Cervanovú ísť o cca 22:30 hod. s cestovnou taškou z internátu, kde sa konala diskotéka, na neďalekú autobusovú zastávku.

Tieto dôkazy boli vykonané po začatí trestného stíhania v predmetnej trestnej veci a s vecou priamo súvisia.

Bez týchto zásadných dôkazov, ktoré z hľadiska času, kedy boli vykonané (napr. svedecké výpovede účastníkov diskotéky vykonané bezprostredne po začatí trestného stíhania) a teda majú veľkú dôkaznú hodnotu, musia byť akékoľvek skutkové zistenia súdu neúplné a nesprávne.

Navyše, bez poznania týchto dôkazov a ich vykonania pred súdmi (v rámci zásady bezprostrednosti a ústnosti trestného konania) súdy nemohli uskutočniť zákonné vyhodnotenie dôkaznej situácie súdom, predchádzajúce vyneseniu rozsudku a teda neboli splnené podmienky na spravodlivé súdne konanie..

Z množstva zatajených dôkazov poukazujeme na nasledovné:

A.1. Zatajenie svedeckých výpovedí manželov Bačových

Pred súdom, ako aj pred sťažovateľmi a ich obhajcami boli zamlčané výpovede svedkov, ktorí bezprostredne a na vlastné oči pozorovali únos poškodenej Cervanovej a ktorí boli vypočutí ako svedkovia riadnym procesným postupom orgánmi činnými v trestnom konaní ešte v roku 1976 po začatí trestného stíhania.

Ide o svedkov – Jozefa Baču a Veroniky Bačovej, ktorí v roku 1976 vypovedali, že v čase únosu asi o 22.30 boli prítomní na autobusovej zastávke, kde čakali na autobus č. 39, pričom videli poškodenú Cervanovú vychádzať s cestovnou taškou z budovy internátu a ísť na autobusovú zastávku. Svedkovia uviedli, že poškodená zastala asi 20 m od zastávky autobusu, pričom videli tiež auto, ktoré so stlmenými svetlami prišlo od internátu k poškodenej. Osádku auta tvoril vodič a dvaja muži, ktorí sedeli vzadu. Všetci traja boli tmavej pleti s krátkymi čiernymi vlasmi, pričom vodič mal fúzy a koziu briadku.

Obaja svedkovia jednoznačne identifikovali auto, do ktorého Cervanová nastúpila (Volkswagen Chrobák), dokonca si pamätali, že v ŠPZ auta bolo číslo 24 alebo 25. Obaja svedkovia tiež čiastočne identifikovali páchatel'ov únosu – vodič bol čiernej pokožky, mal čierne krátke vlasy, mal zarastenú malú koziu briadku a fúzy. Vzadu v aute sedeli ďalší dvaja, boli tiež čierny, ale neboli zarastení. Svedkyňa Bačová dokonca uviedla, že jedného z páchatel'ov únosu dokonca neskôr stretla v autobuse č. 39, pričom táto osoba z autobusu vystúpila na konečnej zastávke autobusu č. 39 (internát Mlynská dolina).

Opätovne pripomíname, že títo svedkovia nie sú svedkovia dodatočne vypátraní obhajobou po vznesení obvinenia voči sťažovateľom, ale ide o svedkov, ktorých našli a vypočuli orgány činné v trestnom konaní ešte v roku 1976, avšak výpovede ktorých neboli zaradené do trestného spisu, ale boli uložené do archívu. Stalo sa tak zrejme z dôvodu, že obsah týchto výpovedí nekorešpondoval s verziou skutku, ako bola táto verzia použitá pri vznesení obvinenia v roku 1981 voči sťažovateľom.

Porušenie práva na obhajobu a predkladanie dôkazov v prospech obžalovaných bolo však v prípade svedkov Bačových zo strany súdu porušené dvojnásobne. Potom ako sa títo svedkovia v roku 2006 dopyčovali z televízie o trestnom konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky, osobne žiadali o výsluch v budove najvyššieho súdu, kde im bolo oznámené, že vec je ukončená, pričom boli následne odkázaní na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky. Následne, keď sa dostavili pred Generálnu prokuratúru SR, bolo im oznámené, že vec je v rukách súdu a že s vecou sa už nedá nič robiť.

O tomto druhom závažnom porušení práva na obhajobu vypovedal svedok Jozef Bača, ktorý následne kontaktoval právneho zástupcu sťažovateľov. Následne právny zástupca žiadal o vykonanie tohto dôkazu vo forme spísania ich výpovede pred sudcom (keďže ide o starších ľudí), avšak z Krajského súdu v Bratislave dostal odpoveď, že súd takýto dôkaz nezabezpečí.

Svedok tiež na zvukový záznam, ktorý s nim bol uskutočnený potvrdil, že vo veci chceli s manželkou vypovedať viac krát, vždy však boli policajnými orgánmi odmietnutí.

Svedok Bača dokonca potvrdil, že orgány činné v trestnom konaní sa jemu a jeho manželke v rokoch 1977 - 1978 vyhrážali, aby nikomu o svojej výpovedi nehovorili.

Na zvukový záznam svedkovia opätovne potvrdili, že videli dobrovoľné nastúpenie poškodenej Cervanovej do VW-chrobák (toto auto podľa viacerých svedkov skutočne parkovalo pri internáte a patrilo arabským študentom), svedkyňa Bačová sa s ňou dokonca krátko rozprávala, Cervanová jej potvrdila, že cestuje vlakom do Košíc za svojim priateľom, pričom svedkovia páchatel'ov jednoznačne identifikovali, ako osoby jednoznačne cudzieho pôvodu s tmavou pokožkou a čiernymi vlasmi, ktoré sedeli v osobnom vozidle VW so zahraničnou poznávacou značkou. Svedkovia teda jednoznačne vylúčili, že by v prípade únoscov poškodenej Cervanovej išlo o osoby slovenského pôvodu, podľa farby pokožky a vlasov svedkov identifikovali ako cudzincov pravdepodobne arabského pôvodu. Keďže svedkov Bačových obžaloba odmietla vypočuť, ich svedecké výpovede boli spísané vo forme notárskej zápisnice, aby boli k dispozícii v konaní pred Európskym súdom pre ľudské práva v Štrasburgu ("ESLP").

Dvojnásobné zamlčanie výpovede svedkov Bačových, ktorí boli bezprostrednými a priamymi svedkami únosu poškodenej Cervanovej, je porušením práva na obhajobu zásadným spôsobom už samo osebe, bez ohľadu na ostatné skutočnosti. Je takým závažným porušením základných ľudských a ústavných práv sťažovateľov, že je samo osebe dôvodom na konštatovanie o porušení európskeho dohovoru.

Dôkaz: Protokol o výsluchu svedka Jozefa Baču zo dňa 23.08.1976
 Protokol o výsluchu svedkyne Veroniky Bačovej zo dňa 23.08.1976
 Notárska zápisnica o výpovedi Jozefa Baču zo dňa 2.7.2008
 Notárska zápisnica o výpovedi Veroniky Bačovej zo dňa 2.7.2008

A.2. Zatajenie svedeckých výpovedí skutočných účastníkov diskotéky, na ktorej bola naposledy videná Ľudmila Cervanová:

V roku 1976, t.j. bezprostredne po začatí trestného stíhania dňa 15.7.1976, bolo vypočutých 315 účastníkov diskotéky a študentov, ktorí sa v mieste diskotéky v deň únosu Cervanovej zdržiavali.

Možno konštatovať, že takmer každý z účastníkov diskotéky konanej dňa 9.7.1976 bol už v lete v roku 1976 vypočutý. Svedecké výpovede stoviek týchto svedkov sa však nenachádzajú v súdnom spise, ale boli uložené v archíve Ministerstva vnútra Slovenskej republiky v Levoči. O existencii týchto výpovedí nemali súdy prejednávajúce túto trestnú vec v roku 1982, 1983, 1990 ani 2004, vrátane sťažovateľov a ich obhajcov ani potuchy.

Existovali síce silné indicie, že takéto dôkazy boli v roku 1976 vykonané, avšak nikto nevedel, kde sa nachádzajú a či ešte vôbec existujú.

Až Najvyššiemu súdu SR ako súdu odvolaciemu súdu bola sťažovateľmi v roku 2006 bez akýchkoľvek pochybností preukázaná existencia týchto zatajovaných dôkazov, ktoré objavila obhajoba v archívoch, pričom NS SR ako odvolací súd sa odmietol s nimi oboznámiť a prihliadnuť na ne pri vydaní svojho rozhodnutia.

Títo svedkovia - účastníci diskotéky – vypovedali ako svedkovia hlavne k okolnostiam, či na predmetnej diskotéke dňa 9.7.1976 boli, s kým tam boli a čo si z danej diskotéky pamätajú. Spomedzi stoviek svedkov ani jeden neuvádza účasť ani jedného zo sťažovateľov na diskotéke, ani účasť dvoch Francúzok, a ani účasť viacerých svedkov obžaloby, ktorí sa objavili až z roku 1981.

Sťažovatelia majú v rámci svojej obhajoby právo poukázať na túto skutočnosť, ako aj právo na oboznámenie sa s obsahom všetkých svedeckých výpovedí prítomných účastníkov diskotéky dňa 9.7.1976 a k týmto sa vyjadriť.

Navyše, ak obsah týchto stoviek zatajených výpovedí je diametrálne odlišný a protirečivý s obsahom výpovedí svedkov, ktorí sa objavili až v roku 1981 (po vykonštruovaní vyšetrovacej verzie vyšetrovateľmi), ktoré sa v súdnom spise nachádzajú a o ktoré súdy opreli svoje rozhodnutie o vine obžalovaných.

A.3. Zatajenie svedeckej výpovede Jozefa Škrobánka

V trestnej veci vraždy Ľudmily Cervanovej bol v roku 1976 vypočutý aj svedok Škrobánek. V trestnom spise sa však nachádza jeho výpoveď až z roku 1981, v ktorej ako jeden z korunných svedkov už usvedčoval sťažovateľov z únosu Ľudmily Cervanovej z diskotéky, ktorá sa konala dňa 9.7.1976 v Mlynskej doline v Bratislave.

Jeho prvá výpoveď z roku 1976 nebola založená do súdneho spisu, pretože je diametrálne odlišná od jeho (ako následne pred súdmi po roku 1990 potvrdil) vynútených výpovedí z rokov 1981 a 1982.

Vo svojej prvej procesnej výpovedi z roku 1976 vypovedal, že na diskotéke bol spoločne s Jozefom Čulmanom, zdržal sa tam asi do 22:00 hod., kedy odišiel na izbu pre svoje veci, potom sa vrátil na diskotéku, kde odovzdal kľúč od izby Čulmanovi a asi o 22:15 hod. odišiel na autobus. Ďalej

vypovedal, že pošk. Cervanovú poznal iba z videnia, avšak na diskotéke ju takmer nevidel. Až dňa 12.7.1976 sa dozvedel, že Cervanovú uniesli nejakí chlapi.

Kľúčový svedok obžaloby sa teda v roku 1976 vo svojej výpovedi zo dňa 20.7.1976, t.j. len 6 dní po začatí trestného stíhania, vôbec nezmieňuje o tom, čo vypovedal v roku 1981, t.j. nezmieňuje sa o účasti priateľa z Nitry Urbánka na diskotéke, o účasti Francúzok, ktoré výstredne tancovali, a skupinky Nitrančanov na diskotéke, vôbec sa nezmieňuje o konflikte vo vestibule, resp. o tom, ako Kocúr niekoho ťahal do auta. O Cervanovej navyše tvrdí, že ju na diskotéke takmer nevidel.

Pritom vo svojich výpovediach z roku 1981 si už účasť Urbánka presne pamätá, rovnako ako aj účasť všetkých sťažovateľov, dvoch Francúzok a svedkyne Vozárovej, ako aj údajný konflikt Urbánka s Kocúrom vo vestibule.

Pokiaľ by vo veci bolo vykonané riadne dokazovanie aj v prospech obhajoby, jeho "usvedčujúce" výpovede z roku 1981 by museli byť konfrontované s jeho výpoveďou z roku 1976, v ktorej sťažovateľov vôbec nespomína.

Zatajením tohto dôkazu (resp. jeho úmyselným vyňatím z vyšetrovacieho spisu) bolo závažným spôsobom porušené právo na obhajobu sťažovateľov, ktorí o uvedenom dôkaze vôbec nevedeli, neboli s ním oboznámení a bola im odňatá možnosť k tomuto dôkazu sa vyjadriť, resp. s poukazom na tento dôkaz klásť svedkovi otázky (z rozsudkov vyplýva, že Jozef Škrobánek bol dokonca korunným svedkom obžaloby, o ktorého výpoveď z roku 1981 oprelí súdy svoje rozhodnutie o vine).

Výpoveď svedka Škrobánka zo dňa 20.7.1976 plne korešponduje s výpoveďami ďalších svedkov diskotéky - Barbory Dukátovej Rizmanovej a Jozefa Čulmana. Toto sú svedkovia, v ktorých prítomnosti sa Jozef Škrobánek na diskotéke nachádzal, svedkovia, ktorí boli vypočutí už v roku 1976 a svedkovia, ktorých výpovede boli pred sťažovateľmi aj súdmi zatajené. Jozef Škrobánek sa zúčastnil diskotéky v spoločnosti týchto svedkov a nie v spoločnosti Igora Urbánka, ako to bez poznania zatajených výpovedí týchto svedkov ustálili prvostupňový aj druhostupňový súd vo svojich rozhodnutiach.

Dôkaz: Policajný prepis výpovede svedka Škrobánka zo dňa 20.07.1976, str. 60

Policajný prepis výpovede svedka Jozefa Čulmana zo dňa 20.07.1976, str. 59

A.4. Zatajenie svedeckej výpovede Vojtecha Čukana, korešpondujúcej s výpoveďou Alexandra Nikolajeviča Kozáka, ktorého súd nikdy nevypočul

Údajný konflikt vo vestibule internátu, ktorý podľa obžaloby mal predchádzať únosu poškodenej Cervanovej sťažovateľmi, opisujú vo svojich výpovediach od roku 1981 svedkovia obžaloby Urbánek a Škrobánek.

Podľa ich výpovedí vo vestibule internátu boli prítomní všetci sťažovatelia spolu s dvomi Francúzkami, svedkyňa Vozárová, poškodená a samozrejme svedkovia Urbánek a Škrobánek. Za prítomnosti aspoň trinástich osôb malo dôjsť k hlasnému sporu o poškodenú Cervanovú medzi Kocúrom a Urbánkom, Kocúr mal dať Urbánkovi facku, mali sa pritom strkať a pokrikovať na seba, pričom Cervanovej mala pri tom konflikte spadnúť taška, z ktorej malo niečo vypadnúť.

O tomto konflikte však nič nevedel ani jeden z účastníkov diskotéky, ktorí boli vypočutí v mesiaci júl 1976. Pritom celkovo bolo len v roku 1976 vypočutých 315 účastníkov diskotéky, vrátane účastníkov letnej aktivity a ubytovaných osôb na internáte v letných mesiacoch.

Skoro všetky tieto svedecké výpovede boli vybraté z vyšetrovacieho spisu, pred sťažovateľmi a ich obhajcami, ako aj pred konajúcimi súdmi zatajené a nachádzajú sa v archívoch Ministerstva vnútra SR.

O tomto konflikte vo vestibule internátu hovoria len svedkovia Urbánek a Škrobánek, a aj to len od roku 1981.

Svedecké výpovede Urbánka a Škrobánka o konflikte vo vestibule sú však v priamom rozpore so svedeckou výpoveďou svedka Alexandra Nikolajeviča Kozáka, ktorého orgány činné v trestnom konaní ako účastníka diskotéky vypočuli ešte dňa 16.7.1976 a ktorý vypovedal, že odprevádzal Cervanovú z izby internátu č. 647, tejto niesol cestovnú tašku do vestibulu až po bufet internátu, pričom nespomína žiadny konflikt vo vestibule, ani účasť sťažovateľov, či svedkov Urbánka a Škrobánka vo vestibule.

Konflikt vo vestibule nespomína ani svedok, ktorý mal priestor vestibulu internátu na starosti - Vojtech Čukan, ktorý bol vypočutý dňa 19.7.1976 a ktorý ako vrátnik v noci z 09.7.1976 na 10.7.1976 slúžil na hlavnej vrátnici internátu, kde sa "konflikt" mal odohrať. Tento svedok, ktorý sa podľa vlastnej výpovede počas celej doby svojej služby nachádzal na vrátnici internátu, nemal vedomosti o akejkoľvek výtržnosti, bitke alebo niečom podobnom. Jeho výpoveď, opäť v prospech sťažovateľov, však nebola založená do trestného spisu a zostala zatajenou v archíve MV SR.

Dôkaz: Zápis o výpovedi Vojtecha Čukana z 19.7.1976

Zápis o výpovedi Alexandra Nikolajeviča Kozaka z 16.7.1976

A.5. Zatajenie sťažnosti obhajcu sťažovateľa Ing. Kocúra

Navyše, v archíve sa dokonca nachádzajú aj podania obhajcov sťažovateľov z roku 1981 (po vznesení obvinenia proti sťažovateľom), v ktorých títo namietajú proti zákonnosti vtedy prebiehajúceho vyšetrovania.

V archíve (nie však v súdnom spise, kde by tento dôkaz mal byť) sa nachádza sťažnosť ustanoveného obhajcu JUDr. Vojtecha Kubála zo dňa 24.06.1981, v ktorej uvádza, že bol obvinenému Kocúrovi riadne ustanovený ako obhajca, avšak nebol upovedomený o výsluchu dňa 16.6.1981, ani o výsluchu dňa 18.6.1981. Obhajca vo svojej sťažnosti výslovne píše:

"Ani o jednom z označených vyšetrovacích úkonov som nebol upovedomený. Preto mi bolo znemožnené na týchto sa zúčastniť. Z tohto dôvodu tieto úkony namietam preto, že bolo porušené právo obhajoby obvineného."

Obidva tieto Kocúrove výsluchy boli ako pre prvostupňové súdy v rokoch 1982 a 2004, tak aj pre odvolacie súdy v rokoch 1983 a 2006 **označené ako jednoznačný a zákonný dôkaz o vine obžalovaných, nakoľko sa v nich obžalovaný Kocúr priznáva k spáchaniu trestného činu, ktorý mu bol kladený za vinu.** Tento dôkaz bol však vykonaný nezákonne, bez účasti obhajcu a bez zabezpečenia elementárnych obhajobných práv obvineného, o čom svedčí aj skutočnosť, že pred začiatkom oboch výsluchov (t.j. výsluchov zo dňa 16.6.1981 a 18.6.1981) vyšetrovatelia obvineného oklamali, že jeho ustanovený obhajca bol o výsluchu upovedomený (čo nie je pravda vzhľadom na obsah sťažnosti obhajcu, ktorá bola odložená do archívu), čím vlastne dosiahli klamstvom jeho súhlas s výsluchom bez prítomnosti obhajcu.

V tomto prípade došlo k manipulácii s trestným spisom už vyšetrovateľmi, ktorí vec vyšetrovali po roku 1981. Navyše, konajúce súdy sústavne poukazovali na skutočnosť, že zo spisu nevyplýva, že by sa bol ktokoľvek z obhajcov na nezákonnosť vyšetrovania sťažoval.

Dôkaz: Sťažnosť obhajcu JUDr. Vojtecha Kubála z 24.6.1981

Dôkazy uvedené vyššie predstavujú len malý zlomok z množstva zatajených dôkazov. Zatajených preto, lebo tieto dôkazy už boli orgánmi činnými v trestnom konaní v minulosti zákonným

spôsobom obstarané (v roku 1976), avšak sťažovateľom, ani súdom neboli predložené, napriek tomu, že **právny poriadok SR predbežný výber (selekcii) dôkazov neumožňuje**. Neprípustnosť predbežného výberu dôkazov v oblasti trestného práva vyplýva napr. z ust. § 166 ods. 1 Tr. por. platného do 31.12.2005, ust. § 176 ods. 1 prvá veta Tr. por. platného do 31.12.2005, ust. § 234 ods. 1 prvá veta a ods. 3 Tr. por. platného od 1.1.2006, ust. § 2 ods. 1 vyhl. MS SR č. 618/2005 Z. z. o tvorbe spisu orgánmi činnými v trestnom konaní a súdmi.

Niektoré z týchto dôkazov (ako dôkaz o ich existencii) predložili sťažovatelia NS SR ako súčasť odvolania podaním zo dňa 25.8.2004, pričom sťažovatelia žiadali, aby bol súdny spis doplnený o všetky dôkazy nachádzajúce sa v archíve MV SR. Z rozsudku NS SR sp. zn. 4 To 36/2004 zo 4.12.2006 však vyplýva, že poukazovanie na tieto dôkazy považoval súd za návrhy na doplnenie dokazovania, ktoré má zákonnú možnosť odmietnuť. V odôvodnení svojho rozsudku Najvyšší súd uvádza, že

„... dospel k záveru, že základným sporom týchto strán trestného konania ... je otázka zákonnosti výpovedí tých obžalovaných, ktorí sa v prípravnom konaní priznali k spáchaniu žalovaných činov ako aj hodnovernosti svedkov, ktorí priamo či nepriamo obžalovaných usvedčovali a z toho vyplývajúca potreba vykonať ďalšie dôkazy, najmä tie, ktoré sa nachádzajú v archíve v Levoči.“

S takýmto právnym posúdením sa stotožnil aj dovolací súd v uznesení NS SR sp. zn. 1 To V 9/2007 zo dňa 01.6.2009, ako aj ÚS SR v rozhodnutí sp. zn. I ÚS 480/2010-24 zo dňa 14.12.2010, ktorým ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol, v ktorom uvádza:

„Rozhodnutie najvyššieho súdu o ďalšom postupe v konaní, resp. o tom, že z pred ním vykonaných dôkazov je dostatočne a spoľahlivo zistený skutkový stav veci, a preto ďalšie dôkazy v konaní nie je potrebné vykonať, je zákonný procesný postup súdu, ktorý je potrebné odlišiť od nezákonnej selekcie dôkazov, v rámci ktorej je výber vykonávaných dôkazov motivovaný snahou ovplyvniť dôkaznú situáciu v prospech/neprospech obžalovaných.“

Z rozhodnutia ÚS SR síce vyplýva, že selekcii považuje za neprípustnú, avšak v tomto konkrétnom prípade podľa neho k selekcii neprišlo.

Rovnako aj tento súd vyhodnotil, že ide o návrh na vykonanie ďalších dôkazov, čo však nezodpovedá skutočnosti.

Orgány činné v trestnom konaní v rokoch 1976 a 1977 vypočuli viaceré osoby ako svedkov v trestnej veci vraždy Ľudmily Cervanovej, avšak zápisnice z výsluchu týchto osôb sa nenachádzajú v trestnom spise. Zadovážili tiež viacero písomností, avšak tie sa takisto nenachádzajú v trestnom spise. Zápisnice o výsluchu svedka, ani predmetné písomnosti neboli predložené na oboznámenie sťažovateľom a neboli predložené ani súdu.

Keďže sa obhajobe podarilo zistiť, že tieto zápisnice a písomnosti existujú a nachádzajú sa v archíve MV SR, predložili sťažovatelia niektoré z nich súdu, nie však ako nové dôkazy, ktoré navrhujú sťažovatelia vykonať, ale ako dôkaz existencie veľkého množstva zatajených dôkazov, t.j. dôkazov, ktoré boli v prípravnom konaní vykonané a zostali pred obvinenými a súdmi ZATAJENÉ tým, že ich niekto z trestného spisu nezákonne vyňal a uložil do archívu.

Orgány činné v trestnom konaní uvedené dôkazné prostriedky v roku 1976 obstarali v súlade so zákonom uloženou povinnosťou postupovať tak, aby bol zistený skutočný stav veci a objasňovať s rovnakou starostlivosťou okolnosti svedčiace proti sťažovateľom i okolnosti, ktoré svedčia v ich prospech, a vykonávať v oboch smeroch dôkazy, nečakajúc na návrh strán (zákon č. 141/1961 Zb. Tr. poriadok platný do 31.12.2005).

Ide teda o dôkazy už v minulosti vykonané orgánmi činnými v trestnom konaní, ktoré však zrejme z dôvodu, že boli v prospech obhajoby, resp. nekorešpondovali s obvinením, ktoré bolo proti sťažovateľom v roku 1981 vznesené, nezaložili do trestného spisu.

Nejde teda o svedkov, ktorí by doteraz neboli v tejto trestnej veci vypočutí, a obhajoba sa až teraz domáha ich vypočutia. Obhajoba tvrdí, že tieto zatajené svedectvá **musia** byť súčasťou súdneho spisu, svedkovia **musia** byť súdmi vypočutí a tieto výpovede **musia** byť vyhodnotené súdmi. Taký bol v rokoch 1976 – 1983 zákonný procesný postup a takým zostáva dodnes. Neznamená to teda, že ide o návrh na vykonanie nových dôkazov, resp. že obhajoba sa domáha vykonania nových dôkazov.

Na základe uvedeného sa možno domnievať, že nezaradenie týchto dôkazov do trestného spisu policajnými orgánmi bolo motivované snahou ovplyvniť dôkaznú situáciu v neprospech sťažovateľov pravdepodobne s cieľom za každú cenu vyšetriť trestný čin vraždy Ľudmily Cervanovej.

Nezaradením týchto dôkazov do spisu boli sťažovatelia obratí o možnosť, aby boli všetky vykonané dôkazy hodnotené nezávislým a nestranným súdom. K týmto dôkazom nemali sťažovatelia možnosť vyjadriť sa a súdy ich nemali možnosť hodnotiť vo vzájomnej súvislosti s ostatnými dôkazmi.

Táto skutočnosť mala reálny vplyv na zistenie skutočného stavu veci a následne na správne právne posúdenie veci. Takýto postup je nevyhnutné považovať za zásah do práva na spravodlivý proces (právo na ochranu nezávislým a nestranným súdom) a práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Zároveň, tým, že tieto dôkazy boli ignorované, hoci mnohé z nich obsahujú okolnosti svedčiace v prospech sťažovateľov, došlo k porušeniu práva sťažovateľov na obhajobu. NS SR tým, že odmietol prihliadnuť na vykonané dôkazy nezákonne nezaradené do súdneho spisu, zároveň pokračoval v posudzovaní veci výlučne na základe dôkazov predložených prokuratúrou a preniesol tak porušovanie zásady rovnosti zbraní do ďalšieho stupňa konania.

Porušením tejto zásady takisto došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie, ako aj práva v zmysle čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, čl. 37 ods. 3 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, a čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru.

Tieto dôkazy, o ktorých existencii sťažovatelia predtým nemali vedomosť, nemohli byť použité ako súčasť obhajobných tvrdení a nemali možnosť, v rozpore so zásadou zákonného trestného procesu, sa k týmto vykonaným dôkazom vyjadriť. Sťažovateľom tým bola upretá možnosť brániť sa právne relevantným spôsobom obvineniam zo spáchania trestných činov, pre ktoré sme boli následne odsúdení.

Nezaradenie týchto dôkazov do spisu predstavuje zásadné porušenie práva na obhajobu sťažovateľov bez ohľadu na to, či tieto dôkazy obsahujú skutočnosti svedčiace proti nim, alebo v ich prospech, keďže oprávnený hodnotiť ich s dôsledkami právoplatného odsúdenia je výlučne súd, ktorý však túto možnosť nemal.

Podotýkame, že hneď, ako sa objavili indicie, že takéto dôkazy môžu existovať (a to bez toho, aby obhajoba poznala ich charakter či už pôjde o usvedčujúce alebo ospravedlňujúce dôkazy), obhajoba sa písomne aj priamo na pojednávaní domáhala založenia všetkých týchto dôkazov do súdneho spisu.

Podľa rozhodnutia R 15/1991: III. Pri oboznámení s výsledkami vyšetrovania podľa ust. § 166 TP je vyšetrovateľ povinný predložiť obvinenému na preštudovanie celý spis. Ak za tejto situácie nie je obvinený oboznámený so všetkými dôkazmi obsiahnutými v spise, ide o vadu konania, ktorá po podaní obžaloby môže podľa okolností odôvodniť postup podľa § 118 ods. 1 písm. f) TP.

V danom prípade však celý spis nebol predložený nielen sťažovateľom, ale ani súdom. Ide teda jednoznačne o predbežnú selekciu dôkazov, na ktorú obhajoba poukazovala už v predchádzajúcej ústavnej sťažnosti, v rozhodnutí o ktorej ÚS SR konštatoval danosť dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Riadne sa obhajovať môže len ten, kto má k dispozícii všetky písomné a iné materiály zodvážené v priebehu prípravného konania a má možnosť sa k nim vyjadriť, ako v rámci prípravného konania (pri skončení dokazovania), tak v rámci súdneho konania.

Je v súlade so zásadou práva na obhajobu a takisto i so základnou zásadou trestného konania, ukladajúcou orgánom činným v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňovať okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávať dôkazy tak, aby umožnili súdu, disponujúcemu všetkými informáciami spravodlivé rozhodnutie na základe vykonaných dôkazov, čo je podmienkou spravodlivého súdneho konania.

Naopak, je porušením zásady rovnosti zbraní a zásady kontradiktórnosti, konania, ak jedna strana nemá prístup k informáciám druhej strany a nemá možnosť sa k nim vyjadriť.

Súčasťou práva na obhajobu je na základe uvedeného nepochybne právo nahliadať do spisu. **Riadny výkon práva nahliadať do spisu** (mimochodom, počas celého prípravného konania nesmeli ani obvinení ani ich obhajcovia nikdy nahliadnuť do trestného spisu) **je však zabezpečený len vtedy, ak je spis úplný, v opačnom prípade je obvinenému upretá možnosť na prípravu obhajoby** v zmysle čl. 50 ods. 3 Ústavy SR, čl. 40 ods. 3 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, a čl. 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Požiadavka, že uvedené dôkazy sa mali stať súčasťou vyšetrovacieho spisu, v neposlednom rade vyplýva z **ústavného princípu, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a výlučne v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon** (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR).

Žiadne ustanovenie žiadneho zákona neumožňuje orgánom činným v trestnom konaní na základe vlastnej úvahy rozhodovať o tom, ktoré procesné dôkazy zaradia do spisu a ktoré nie. V prípravnom konaní je úlohou orgánov činných v trestnom konaní zhromaždiť dôkazný materiál, vo vzťahu ku ktorému však **nemôžu vykonávať žiadnu selekciu napr. preto, že určitý dôkaz nepovažujú za potrebný pre rozhodnutie súdu**, ako ani zo žiadnych iných dôvodov. Pri predkladaní dôkazov (resp. vôbec všetkých písomností vzťahujúcich sa na jednu a tú istú vyšetrovanú vec) sa teda uplatňuje rigidnosť, vylučujúca akúkoľvek selekciu.

Aj v takom prípade, ak bol niektorý dôkaz získaný nezákonným spôsobom, zostáva tento súčasťou spisu, avšak sa naňho neprihliada v zmysle zásady v § 2 ods. 12 Trestného poriadku (orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia len dôkazy získané zákonným spôsobom). Ak však súdu nebol nejaký dôkaz predložený, nemá možnosť posúdiť, či bol získaný zákonným spôsobom.

Ak by sme pripustili, že rozhodovať o zaradení dôkazov do spisu prislúcha orgánom činným v trestnom konaní, *de facto* tým pripustíme, že nie súd rozhoduje o vine alebo nevine, ale práve orgán činný v trestnom konaní (ktorý vlastne v prípravnom konaní všetky dôkazy samostatne vykonáva), a to tým, že bude oprávnený predložiť súdu dôkazy svedčiace iba v prospech alebo iba v neprospech obvineného, a zvyšné dôkazy posúdi ako nepodstatné, nadbytočné, a teda bezpredmetné. V tomto prípade už nemožno hovoriť ani o nestrannosti, resp. nezávislosti súdu, keďže ten bude výrazne ovplyvnený hodnotiacim úsudkom orgánu činného v trestnom konaní, ktorý sa fakticky prejaví pri predkladaní dôkazov.

Pochybením obžaloby predložiť súdu dôkazy a umožniť mu rozhodnúť o otázke ich sprístupnenia sa zaoberá rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu (ďalej len „ESLP“) vo veci **Atlan v. Veľká Británia, 2001**, kde bolo konštatované, že sťažovatelia tak boli pozbavení práva na spravodlivý proces, a preto bol porušený čl. 6 ods. 1 Dohovoru. V zmysle predmetného rozhodnutia opakované popieranie obžaloby na prvom stupni, že existuje ďalší nesprístupnený relevantný materiál, a následne pochybenie obžaloby informovať súd o skutočnom stave, nie je v súlade s požiadavkami čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

B. Arbitrárnosť napadnutých rozhodnutí:

Na základe sťažnosti pre porušenie zákona podanej generálnym prokurátorom ČSFR, Najvyšší súd Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky („NS ČSFR“) v tr. veci 2 Tzf 5/90 rozsudkom z 19.10.1990 rozhodol, že uznesením NS SR z 25.4.1983 sp. zn. 1 To 17/83 a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v neprospech sťažovateľov. Uviedol, že súdy rozhodli o vine obžalovaných *”na základe skutkového stavu veci, ktorý nebol dostatočne objasnený. Ich rozhodnutia preto nie sú v súlade so zákonom”*.

Uznesenie NS SR sp. zn. 1 To 17/83, ako aj rozsudok KS v Bratislave sp. zn. 1 T 6/82 boli preto zrušené a KS v Bratislave bolo prikázané, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Bolo mu uložené *”doplniť dokazovanie o doposiaľ neobjasnené okolnosti, už v rozhodnutí bližšie uvedené, a riadiť sa pritom úvahami Najvyššieho súdu ČSFR, ktoré smerujú k zisteniu skutočného stavu veci a hodnoteniu dôkazov založenému na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu pri plnom rešpektovaní práva obvinených na obhajobu a dodržiavaní ostatných princípov trestného konania. Vinu obvinených bude možné posúdiť až po odstránení neúplnosti doterajších skutkových zistení.”*

NS ČSFR konštatoval potrebu oboznámiť sa s celým spisovým materiálom a so všetkými dôkazmi od začiatku trestného stíhania (dokonca s dôkazmi, ktoré súvisia s obvineným Jánom Hrmom, ktorý bol v r. 1976 obvinený pre ten istý tr. čin, ešte pred tým ako z tohto činu boli obvinení sťažovatelia), resp. dal na zváženie potrebu vyžiadania znaleckého posudku o rozklade mŕtvol v vode za konkrétnych podmienok v dobe činu (na s. 16 a 17 rozsudku výslovne konštatuje, že *”totožnosť nálezu ženskej mŕtvol v obeťou je základnou otázkou reality posudzovaného skutku a akékoľvek objektívne pochybnosti v tomto smere, nie je možné nechať bez povšimnutia”*).

V zmysle ustanovení Trestného poriadku o sťažnosti pre porušenia zákona platilo, že **orgán, ktorému bola vec prikázaná, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo veci Najvyšší súd a je povinný vykonať procesné úkony, ktorých vykonanie Najvyšší súd nariadil.** Rovnaký princíp platí v súčasnosti pri dovolaní.

KS v Bratislave vo svojom ”novom” rozsudku sp. zn. Z – 2 1 T 36/90 zo dňa 20.01.2004 na viacerých miestach konštatuje, že predmetné dôkazy vykonať nemohol

- nikdy neboli vypočúťi spoluväzni, ktorí mohli potvrdiť výpovede odsúdených o nátlaku zo strany spoluväzňov pri získavaní priznávajúcich výpovedí, nebol vypočúťý príslušník vnútornej ochrany väznice Michal Zervan, ktorý nezákonnosti vo väznici organizoval, nebol vypočúťý hlavný vyšetrovateľ mjr. Hanko, ktorý vyšetroval tak skupinu Hrmu a spol. v roku 1976, ako aj skupinu Brázda a spol. v roku 1981, nebol vypočúťý korunný svedok A. N. Kozák – posledný svedok, ktorý odprevádzal E. Cervanovú pri odchode z internátu.

- neboli získané analýzy vzoriek vody, ktoré mohli vyvrátiť vyšetrovaciu verziu o utopení poškodenej v jazierku,
- nebol vykonaný vyšetrovací pokus ohľadne možnosti dohľadnosti v mieste únosu poškodenej, ktorý by mohol vyvrátiť svedectvo viacerých kľúčových svedkov, resp. úplne vyvrátiť svedectvo svedka Urbánka a celú vyšetrovaciu verziu scenára únosu poškodenej,
- nebol urobený časový snímok cesty korunnej svedkyne Barčíkovej, rod. Zimákovej, rozvedenej Vozárovej, ktorý by mohol potvrdiť, že túto cestu nebolo možné v roku 1976 absolvovať v časovom rozvrhu predloženom vyšetrovateľmi.

Ak teda NS ČSFR konštatoval, že skutkový stav nebol dostatočne objasnený a na jeho objasnenie nariadil vykonať určité procesné úkony, bez ich vykonania (bez ohľadu na to, či je to možné alebo nie) nemôže byť skutkový stav ani teraz dostatočne objasnený.

Za takéhoto stavu dokazovania a vzhľadom na zásadu *in dubio pro reo* je nutné považovať rozsudok KS v Bratislave sp. zn. Z – 2 1 T 36/90 zo dňa 20.01.2004 a rozsudok NS SR sp. zn. 4 To 36/2004 zo dňa 04.12.2006 bez ďalšieho za nezákonné a ide o porušenie práva sťažovateľov na spravodlivý proces a ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu, ako aj práva v zmysle čl. 6 ods. 2 Dohovoru, keďže vina sťažovateľov nebola v dôsledku toho preukázaná zákonným spôsobom.

Napriek tomu KS v Bratislave, ako aj NS SR posúdili vinu sťažovateľov, hoci dôkazy, ktorých vykonanie NS ČSFR nariadil, neboli vykonané.

KS v Bratislave v odôvodnení svojho rozsudku skonštatoval, že tieto dôkazy vykonať nemohol, **nijako sa však nevysporiadal s tým, prečo napriek príkazu NS ČSFR dospel aj bez vykonania týchto dôkazov k záveru o vine sťažovateľov. Vyčerpávajúcim a presvedčivým spôsobom vypracované odôvodnenie, preukazujúce nepotrebnosť alebo nadbytočnosť takéhoto dokazovania, v rozsudku úplne absentuje.**

Neúplnosť doterajších skutkových zistení, konštatovaná NS ČSFR, teda nebola odstránená, pretože ním nariadené dôkazy neboli vykonané. O takto zistenom skutkovom stave sú preto dôvodné pochybnosti.

Vina sťažovateľov bola posúdená na základe neúplného dokazovania. Táto neúplnosť nemôže byť na ujmu sťažovateľov a uplatní sa zásada *in dubio pro reo*. Platí, že ak vykonané dôkazy nestačia na uznanie viny obžalovaného (čo NS ČSFR skonštatoval) a ak nebude možné vykonať iné dôkazy s cieľom vyvrátiť dôvodné pochybnosti (KS v Bratislave neuviedol, že by namiesto toho vykonal iné, podľa neho postačujúce dôkazy, keďže žiadne takéto dôkazy nevykonal), bude nevyhnutné obžalovaného oslobodiť spod obžaloby.

Ak NS ČSFR konštatoval, že skutkový stav nebol dostatočne objasnený a na jeho objasnenie nariadil vykonať určité procesné úkony, bez ich vykonania alebo bez vykonania iných dôkazov odstraňujúcich neúplnosť skutkových zistení nemôže byť skutkový stav ani teraz dostatočne objasnený, a rozsudky KS v Bratislave a NS SR je potrebné považovať za nezákonné, čím došlo k porušeniu práva sťažovateľov na spravodlivý proces a ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu, ako aj práva v zmysle čl. 6 ods. 2 Dohovoru.

V jednom zo svojich rozsudkov Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu (ďalej len „ESJP“) uvádza, že: *„Atribútom spravodlivého súdneho konania je, že rozsudok musí byť kvalifikovane zdôvodnený. Súd nemôže jednoducho konštatovať, že niečomu neverí a niečomu verí.*

Účelom súdneho konania je, aby súd vykonal analýzu dôkazov a nie deklaroval vieru. Bolo by samoučelné a v rozpore s elementárnou zásadou spravodlivého konania pred súdom, ak by obvinený síce mal prístup k súdnemu konaniu pred nestranným súdom, mal by aj právo prezentovať dôkazy na svoju obhajobu a bol by zastúpený obhajcom v konaní, ale to všetko bez záruky, že súd dôkazy vyhodnotí a zanalyzuje, bude sa každým z nich zaoberať a vysvetlí akými úvahami sa riadil pri rozporoch či pochybnostiach nastolených vykonanými dôkazmi a týmto dospeje k spravodlivému rozhodnutiu založenému nie na viere, ale na vykonaných dôkazoch.”

Odôvodnenie prvostupňového rozsudku takmer celé pozostáva len z opísania výpovedí svedkov a sťažovateľov, ktoré boli urobené v jednotlivých štádiách konania (s. 12 až 85). KS v Bratislave zúžil hodnotenie dôkazov na konštatovanie, že výpovede svedkov obhajoby nepovažuje za dôveryhodné (na s. 85 rozsudku uvádza, že *”senát neuveril obhajobným tvrdeniam obžalovaných, že išlo o vykonštruované obvinenie, akýsi komplot proti ich osobám, na ktorom sa podieľali orgány činné v trestnom konaní, ktoré násilím či už fyzickým, ale najmä psychickým vynútili na jednotlivých obžalovaných a svedkoch doznávajúce a usvedčujúce výpovede”*). Na s. 88 rozsudku konštatuje, že *”naopak za vierohodné považoval senát výpovede svedkov Ing. Igora Urbánka, MUDr. Jozefa Škrobánka, Petra Okénku, Rudolfa Gallu, Petra Hlavandu, Juraja Tokára, Milana Antošovského, ktorí zhodne tvrdili, že na zábave 9.7.1976 videli obžalovaného Andrášika a obžalovaného Čermana, s ktorými boli dievčatá z Francúzska.”*

Pri hodnotení dôkazov sa súd nevysporiadal s tým, že títo svedkovia vypočutí v prípravnom konaní a/alebo na prvom súdnom pojednávaní svoje výpovede po roku 1989 zmenili, spochybnili, resp. vypovedali, že vyšetrovatelia sa im vyhrážali, vyvíjali na nich rôzne formy nátlaku či sugescie (Urbánek dňa 25.11.1992, str. 42 rozsudku, Škrobánek dňa 22.2.1994, str. 44 rozsudku, Okénka dňa 15.1.2003, str. 49 rozsudku, svedok Gallo dňa 1.10.2002 priznal, že nevie, či diskotéka bola 9.7.1976, str. 49 rozsudku, Hlavanda dňa 27.11.1992, str. 50 rozsudku, Tokár dňa 22.10.2003, str. 51 rozsudku). Súd sa v rámci odôvodnenia opiera o výpovede jednotlivých svedkov a obžalovaných, neuvádza však konkrétne, o ktoré, keďže jednotliví svedkovia a obžalovaní boli vypočúvaní opakovane (v rámci prípravného konania, na hlavnom pojednávaní v rámci pôvodného konania, na hlavnom pojednávaní v rámci konania o sťažnosti pre porušenie zákona a na hlavnom pojednávaní v rámci nového pojednania veci) a ich výpovede si navzájom odporujú.

V zmysle judikatúry súdov Slovenskej republiky pri hodnotení výpovede svedka, ktorý o rozhodujúcich skutočnostiach vypovedal vždy inak, súd je povinný všetky tieto výpovede prebrať a odôvodniť, prečo svoje rozhodnutie opiera len o niektorú z rozdielnych výpovedí. KS v Bratislave však len formálne odcitoval výpovede svedkov a obžalovaných a v závere konštatoval, ktorým z nich verí a ktorým nie, pričom toto bližšie neodôvodnil.

Je zrejmé, že odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu nezodpovedá vyššie uvedeným zásadám. Prvostupňový súd sa iba formálne vysporiadal s jednotlivými vykonanými dôkazmi. V odôvodnení úplne absentuje vysvetlenie, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú, čo nepochybne je aj tento prípad. Jeho konštatovania napr. vo vzťahu k vynúteným priznaniam nie sú podložené skutkovými zisteniami. Prvostupňový súd nezabezpečil doručenie účinnej spravodlivosti, keď nepreveril tvrdenia odsúdených o psychickom a fyzickom nátlaku a nevypočul osoby, ktoré mali byť priamym nástrojom tohto nátlaku na odsúdených.

Naopak, dôkazné bremeno vynúteného priznania a nezákonne pod nátlakom získaných dôkazov preniesol ako v roku 1981, tak aj v roku 2004 na odsúdených. V roku 1981 ich tvrdenia o nátlaku a násilí nikto nepreveroval, a ako vtedy, tak aj teraz sa očakávalo, že dôkazy za týmto účelom predložia oni sami. Nezabezpečenie dôkazov v tomto smere napriek príkazu NS ČSFR mu však nebránilo konštatovať, že tvrdeniam odsúdených neverí.

Na tomto mieste treba zdôrazniť, že nejasné, nedostatočné a nepresvedčivé vyhodnotenie rozporných výpovedí sťažovateľov a svedkov zo strany KS v Bratislave v rozsudku z roku 2004 nenapadli v odvolaní len sťažovateľa, ale aj Krajská prokuratúra v Bratislave. Tá na strane 2 svojho odvolania z 30.3.2004 doslova uvádza, že ”Súd však v dôvodovej časti nie celkom jednoznačne rozviedol tie dôkazy, ktoré posúdil a vyhodnotil za podstatné pri uznaní viny a z ktorých pri uznaní viny vychádzal”.

Dôkaz: Odvolanie Krajskej prokuratúry v Bratislave zo dňa 30.3.2004

Za daných okolností, pokiaľ nie je možné zaobstarať dôkazy, resp. vykonať procesné úkony, ktorých vykonanie bolo nariadené v rámci rozhodovania o sťažnosti pre porušenie zákona, nemôže byť táto skutočnosť na ťarchu sťažovateľov. Nemožnosť vykonať ich pritom nebola zapríčinená konaním, resp. nekonaním sťažovateľov, ktorí ani v jednom prípade nezapríčinili predĺžovanie trestného konania, ale je z tohto hľadiska vinou príslušných orgánov, keď len na KS v Bratislave sa predmetná trestná vec nachádzala trinásť rokov. Uvedené fakticky konštatoval aj ÚS SR, keď rozhodol, že bolo porušené ústavné právo sťažovateľov na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov. Navyše, s dôkazmi od začiatku trestného stíhania mali všetky konajúce súdy možnosť sa oboznámiť, ak nie na základe ich vlastnej iniciatívnej činnosti, tak prinajmenšom NS SR mal možnosť oboznámiť sa so zatajenými dôkazmi, nachádzajúcimi sa v archíve, ktorých existenciu mu sťažovateľa jasne preukázali.

Skutočnosť, že tieto dôkazy zamietol ako návrhy na vykonanie nových dôkazov, nemožno hodnotiť inak ako flagrantné porušenie zásady viazanosti právnym názorom.

V zmysle § 91 ods. 1 Tr. poriadku (platného v čase spáchania skutku):

”Výsluch obvineného sa vykonáva tak, aby poskytol pokiaľ možno úplný a jasný obraz o skutočnostiach dôležitých pre trestné konanie. K výpovedi alebo k priznaniu nesmie byť obvinený nijakým spôsobom donucovaný a pri výsluchu treba rešpektovať jeho osobnosť. Pravdivosť priznania obvineného orgány činné v trestnom konaní overia inými dôkazmi.”

Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu publikovaného v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. 38/68:

”Výsluch obvineného je jedným z dôkazných prostriedkov podľa Trestného poriadku. Odporuje ale § 91 ods. 1 veta druhá Trestného poriadku, ak tento výsluch je vykonaný opakovane iba za tým účelom, aby sa ním dosiahlo doznanie obvineného. Obvinený k doznaniu nesmie byť žiadnym spôsobom donucovaný, teda ani neustále sa opakujúcimi výsluchmi.”

V tomto trestnom konaní odsúdený Kocúr bol vypočutý celkom 24-krát, odsúdený Andrášik len v rokoch 1978 –1980 vypovedal asi 30-krát a po jeho zadržaní vypovedal 33-krát. Odsúdený Lachmann bol celkovo vypočutý 17-krát, odsúdený Čerman 19-krát, odsúdený Dúbravický 8-krát a odsúdený Beďač 14-krát. Po oboznámení sa s obsahom všetkých týchto výpovedí je zrejmé, že absolútna väčšina všetkých výsluchov sa robila iba preto, aby sa dosiahlo doznanie sťažovateľov. Sťažovatelia teda neustále sa opakujúcimi výsluchmi boli jednoznačne a tvrdo donucovaní k svojmu doznaniu, čo v kombinácii so sadistickým terorom nasadených konfidentov v celách a s psychickým terorom niektorých odsúdených zlomilo natoľko, že sa doznali k činu, ktorý nikdy nespáchali.

V zmysle nálezu ÚS SR sp. zn. II. ÚS 22/02 zo 16.4.2003, podľa ktorého:

”Ak vydaniu rozhodnutia predchádzal taký postup správneho orgánu, ktorý možno označiť za nezákonný, pričom táto nezákonnosť sa prejavila nerešpektovaním základného práva sťažovateľa

a tento nedostatok je premietnutý v napadnutom rozhodnutí, potom týmto napadnutým rozhodnutím je porušené základné právo sťažovateľa na inú právnu ochranu upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.”

Takýmto rozhodnutím v prípade súdnej moci je porušené právo na nezávislý a nestranný súd ako súčasť práva na spravodlivý proces. V danom prípade vydaniu rozhodnutia NS SR predchádzal nezákonný postup KS v Bratislave a celej sústavy orgánov činných v trestnom konaní. **Pritom najmä o doznania sťažovateľov opreli súdy svoj záver o ich vine, čím sa ich nezákonný postup stal súčasťou súdnych rozhodnutí, a teda bolo porušené právo sťažovateľov na spravodlivý proces.**

Právo sťažovateľov nechať sa obhajovať obhajcom a právo na povinnú obhajobu ako zložky práva na obhajobu v zmysle vyššie uvedeného tým boli zásadným spôsobom porušené. V zmysle odôvodnenia dovolacieho súdu zásadným porušením práva na obhajobu je porušenie práva na nutnú obhajobu, alebo stav, kedy obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, pričom práve v tom čase orgány činné v trestnom konaní reálne vykonávali procesné úkony smerujúce k meritórnemu rozhodnutiu. V danom prípade, sťažovateľ síce obhajcu formálne mal, avšak bolo mu znemožnené zúčastniť sa rozhodujúcich procesných úkonov, čo je takisto nutné považovať za zásadné porušenie práva na obhajobu. Len na dokreslenie uvádzame, že počas celého prípravného konania (trvalo 9 mesiacov a všetci sťažovatelia boli izolovaní vo väzniciach po celom Slovensku) nebolo ani jednému zo sťažovateľov po celú dobu umožnené hovoriť so svojim obhajcom bez prítomnosti vyšetrovateľa.

Na dokreslenie vykonštruovania doznávajúcich výpovedí obžalovaného Kocúra uvádzame, že v týchto prvých doznaniach obžalovaný Kocúr vôbec nespomína prítomnosť obžalovaných Beďača a Dúbravického na tzv. žúre v dome a na znásilnení, ani ich prítomnosť pri utopení poškodenej Cervanovej, pričom ako miesto tzv. žúru nespomína rodinný dom na Varínskej vo Vrakuni, ale vilu na Slavíne. Keby sa totiž obž. Kocúr doznal dobrovoľne a bez nátlaku, určite by si pamätal aj prítomnosť Beďača a Dúbravického na znásilnení a vražde, tak ako si to údajne ”pamätal” vo svojich neskorších výpovediach, a ako študent, ktorý takmer tri roky v Bratislave študoval, by si určite nepomýlil vilu na Slavíne (tak to uvádzal vo svojich prvých výpovediach) s rodinným domom v Prievoze na Varínskej ulici (ako to uvádzal v neskorších výpovediach). Pritom **”pri hodnotení rozdielnych výpovedí obžalovaného (svedka), ktorý o rozhodujúcich skutočnostiach vypovedal vždy inak, súd je vždy povinný všetky tieto výpovede rozobrať a odôvodniť, prečo svoje rozhodnutie opiera len o niektorú z rozdielnych výpovedí”** (Rozhodnutie NS SR zo dňa 24.3.1970, sp. zn. 7 Tz 8469 - R 38/70-II). Súd sa však povinnosťou riadne vyhodnotiť dôkazy neriadil, čím v neprospech obžalovaných zásadne zasiahol do ich práva na obhajobu.

K porušeniu práv sťažovateľov závažným spôsobom došlo tiež v dôsledku toho, že súdy sa vôbec nevysporiadali so znaleckým posudkom, ktorý v konaní predložila obhajoba. Ide o znalecký posudok znalca MUDr. Patrika Fialu PhD., znalca z odvetvia súdneho lekárstva a patológie (vyhotovený v období medzi rozhodnutím prvostupňového a odvolacieho súdu), s ktorým sa odvolací súd odmietol zaoberať. Znalec konštatuje, že pri pitve boli zistené dva malé krvné výrony na vnútornej strane ľavého stehna a na zadnom ramene, čo je možné zo súdnoznaleckého hľadiska hodnotiť ako výrony bežné, vzniknuté akoukoľvek náhodnou činnosťou. Navyše podľa znalca je takmer s istotou vylúčené, aby zistené krvné výrony na tele mŕtvoly vznikli násilnou aktivitou viacerých páchatel'ov a je jednoznačne vylúčené, aby zistené krvné výrony boli jediné znaky násilia po opakovanom znásilnení. Keďže na tele mŕtvoly sa nenašli žiadne iné nálezy, podľa znalca je takmer s istotou vylúčené, aby menovaná bola znásilnená spôsobom, ako sa uvádza vo výroku prvostupňového súdu.

Z hľadiska možného alkoholického opojenia nájdenej osoby v čase jej smrti znalec konštatoval, že nájdená osoba v čase smrti nebola ovplyvnená alkoholom. Zistená koncentrácia

etylalkoholu v hodnote 0,79 promile je bežným produktom hnilobného procesu. Ide o tzv. hnilobnú novotvorbu alkoholov, ktorá podľa najnovších poznatkov môže dosiahnuť hodnotu 0,5 až 1 promile pri hnilobe mŕtvoly. Keby osoba, ktorej mŕtvola bola stotožnená s Ľudmilou Cervanovou, požila pred svojou smrťou väčšie množstvo alkoholických nápojov, nález alkoholu v krvi by musel ďaleko viacej presahovať hodnotu 0,79 promile.

Pokiaľ znalecký posudok priamo vyvrátil znásilnenie poškodenej Cervanovej, ako aj jej násilné pitie veľkého množstva alkoholu, svedecké výpovede Tibora Turčana a Anny Turčanovej ako majiteľov domu na Varínskej ulici, zjavne vyvracajú možnosť uskutočnenia tzv. žúru u nich v dome. Svedkovia totiž vypovedali, že sťažovatelia Čerman a Andrášik u nich v čase vraždy v podnájme už nebývali, že kľúče od domu riadne odovzdali a že od 1.6.1976 tam boli ubytované iné nájomníčky.

Sťažovatelia majú za to, že právo obžalovaných na obhajobu bolo zásadným spôsobom zo strany odvolacieho súdu porušené, keď súd odmietol zobrať na vedomie závery znaleckého posudku renomovaného znalca z odvetvia súdneho lekárstva a patológie, ktorého závery jednoznačne svedčia v prospech obžalovaných a navyše, keď znalecké dokazovanie týchto skutočností priamo požadoval NS ČSFR vo svojom zrušujúcom rozsudku z roku 1990, pričom prvostupňový súd toto dokazovanie ignoroval.

Z § 89 ods. 2 Tr. poriadku zákon č. 141/1961 Zb. vyplýva, že za dôkaz môže poslúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo bolo získané zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov, a že dôkazným prostriedkom je aj posudok znalca.

Podľa § 89 ods. 3 Tr. poriadku zákon č. 141/1961 Zb. skutočnosť, že dôkaz neobstaral orgán činný v trestnom konaní, ale predložila ho niektorá zo strán, nie je dôvodom na jeho odmietnutie.

Z citovaných ustanovení jednoznačne vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní sú povinné vysporiadať sa so znaleckým posudkom obhajoby, pretože aj to je dôkaz, ktorý je potrebné vyhodnotiť.

V zmysle jednej zo základných zásad trestného konania vyjadrenej v § 2 ods. 5 Tr. poriadku zákon č. 141/1961 Zb. (Tr. Poriadok) orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležité zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy, nečakajúc na návrh strán. Priznanie obvineného nezbavuje orgány činné v trestnom konaní povinnosti preskúmať všetky okolnosti prípadu.

Podľa § 164 ods. 3 Tr. poriadku zákon č. 141/1961 Zb. dôkazy obstaráva vyšetrovateľ alebo policajný orgán bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo neprospech obvineného. Obhajoba obvineného a ním navrhované dôkazy, ak nie sú celkom bezvýznamné, musia sa preskúmať a overiť. Obvinený nesmie byť nijakým spôsobom k výpovedi alebo k priznaniu donucovaný.

Alternatívny alebo odlišný znalecký posudok od posudku zabezpečeného orgánom činným v trestnom konaní je vo svojom základe obhajobou obvineného a jeho obranou voči vznesenému obvineniu, ktorú nemožno považovať za bezvýznamnú a odmietnuť ju. Naopak, je nevyhnutné s poukazom na uvedené ustanovenia zákona takúto obranu preskúmať a overiť.

V opačnom prípade by došlo aj k porušeniu ďalších ustanovení zákona, napr. § 33 ods. 1 Tr. poriadku zákon č. 141/1961 Zb., podľa ktorého je jedným zo základných práv obvineného právo uvádzať okolnosti a dôkazy slúžiace na jeho obhajobu, alebo napr. § 92 ods. 2 Tr. poriadku zákon č. 141/1961 Zb., podľa ktorého obvinenému musí byť daná možnosť uviesť okolnosti, ktoré obvinenie zoslabujú alebo vyvracajú, a ponúknuť o nich dôkazy.

Na tomto mieste je možné poukázať na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky, ktorého judikatúra v tejto oblasti je plne konzistentná s judikatúrou ESLP sp. zn. III. ÚS 617/2000 zo 4.10.2001, podľa ktorého *”orgány činné v trestnom konaní od najnižšieho po najvyšší stupeň nesmú vykonávať selekciu dôkazov, ktoré potvrdzujú alebo vyvracajú vinu. Nikto nie je podľa vlastných kritérií oprávnený vykonávať selekciu dôkazov a viesť vyšetrovanie určitým smerom.”*

Podľa tohto rozhodnutia *”všeobecná, povahou veci daná nerovnosť medzi žalobcom a ním stíhaným je zákonom zmiernená, a najmä v konaní pred všeobecnými súdmi vyvažovaná jednak ich procesnou rovnosťou ako na konaní zúčastnených strán (čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd), jednak tiež ďalšími ústavne zaručenými kautelami. Sem spadá nielen právo na obhajobu (čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd), z ktorého okrem iného vyplýva povinnosť všeobecných súdov podstatnými námietkami obhajoby sa zaoberať a svoje stanovisko k nim v odôvodnení svojho rozhodnutia vyložiť (§ 125 al. 2 Tr. por.), ale tiež prezumpcia nevinu (čl. 46 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, § 2 ods. 2 Tr. por.) sledujúca zámer dosiahnuť pri rozhodovaní o trestných činoch ľudsky dosiahnuteľnú istotu, že inkriminovaný skutok (konanie, opomenutie), ktorý inak vo všetkých zložkách napĺňa znaky trestného činu, spáchal obžalovaný, dôkaznú núdzu alebo len medzery v skutkovom základe veci, hoci vznikli z akéhokolvek dôvodu, nemožno pričítať na vrub obžalovaného, rovnako ako v konaní v súlade s ústavou nemožno opomenutím niektorých z vykonaných dôkazov vziať za preukázanú skutkovú verziu, ktorá v opomenutých a teda v nevyhodnotených dôkazoch nemá oporu.”*

Ide o často akcentovanú zásadu rovnosti zbraní, ktorej dodržanie sa posudzuje najmä vo vzťahu k čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru, t.j. k právu oboch strán rovnocenne predkladať dôkazy vo svoj prospech. V čase, keď sa v pôvodnom konaní v osemdesiatych rokoch vykonávali dôkazy, procesná rovnosť neexistovala, čo potvrdil aj zrušujúci rozsudok NS ČSFR, konštatujúc, že neboli vykonané dôkazy navrhnuté obhajobou a dokazovanie bolo zámerne neúplné v neprospech obhajoby.

ESLP sa v prípade Bönisch v. Rakúsko (1985) zaoberal nerovnocenným zaobchádzaním so súdnym znalcom obhajoby a súdnym znalcom obžaloby. To, že v tomto prípade súdnemu znalcovi, ktorý mohol značnou mierou prispieť k objasneniu veci, nebol vôbec daný priestor prezentovať svoje závery, je exemplárnym porušením princípov rozpracovaných ESLP.

Sťažovatelia sa domnievali, že účinky uvedených rozhodnutí – KS v Bratislave sp. zn. Z – 2 1 T 36/90 zo dňa 20.1.2004, NS SR sp. zn. 4 To 36/2004 zo dňa 4.12.2006, ako ani NS SR sp. zn. 1 To V 9/2007 zo dňa 1.6.2009 - nie sú zlučiteľné s Ústavou Slovenskej republiky ani s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, a predstavujú neprípustný zásah do základného práva garantovaného Ústavou Slovenskej republiky v jej čl. 46 ods. 1 na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ako už vyplýva z vyššie uvedeného, z tohto dôvodu sa dňa 31.7.2009 obrátili na ÚS SR so sťažnosťou proti porušeniu základných práv a slobôd, ktorú doplnili podaním zo dňa 29.09.2009. V rámci sťažnosti žiadali ÚS SR, aby:

- vydal nález, v ktorom skonštatuje, že došlo k porušeniu základných práv uvedených vyššie,
- napadnuté rozhodnutia zrušil,
- priznal sťažovateľom primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

Uznesením sp. zn. I ÚS 480/2010-24 zo dňa 14.12.2010, doručeným dňa 3.1.2011, ÚS SR ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú, resp. pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

Si nécessaire, continuer sur une feuille séparée

Continue on a separate sheet if necessary

V prípade potreby pokračujte na samostatnom hárku papiera

**III. EXPOSÉ DE LA OU DES VIOLATION(S) DE LA CONVENTION ET/OU DES PROTOCOLES ALLÉGUÉE(S), AINSI QUE DES ARGUMENTS À L'APPUI
STATEMENT OF ALLEGED VIOLATION(S) OF THE CONVENTION AND/OR PROTOCOLS AND OF RELEVANT ARGUMENTS
OPIS NAMIETANÉHO/ÝCH PORUŠENIA/Í DOHOVORU A/ALEBO PROTOKOLOV A ARGUMENTOV NA PODPORU SŤAŽNOSTI**

(Voir chapitre III de la note explicative)

(See Part III of the Explanatory Note)

(Pozri časť III Vysvetľujúcej poznámky)

15. Touto sťažnosťou sťažovatelia namietajú porušenie práva na spravodlivé súdne konanie.

V zmysle čl. 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd:

"Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu."

V zmysle čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd:

"Každý, kto je obvinený z trestného činu, považuje sa za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom."

V zmysle čl. 6 ods. 3 písm. b), c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd:

"Každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva: mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby, obhajovať sa osobne alebo prostredníctvom obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá dostatok prostriedkov na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú, vypočúvať alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie na vypočúvanie svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako v prípade svedkov proti nemu."

V zmysle čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd:

"Nič v tomto dohovore sa nesmie vykladať ako oprávnenie pre štát, skupinu alebo osobu vykonávať činnosť alebo uskutočniť skutok s cieľom narušiť práva alebo slobody v dohovore zakotvené alebo na obmedzovanie týchto práv a slobôd vo väčšom rozsahu než je stanovené v dohovore."

Podľa ustanovenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru má každý právo na **spravodlivé** prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom. Toto právo imanentne v sebe zahŕňa základné súdnoprocesné princípy, ktoré sú nadriadené vnútroštátnym procesným predpisom a konajúce súdy by ich mali dodržiavať. Ide predovšetkým o princíp rovnosti zbraní, právo na riadne dokazovanie a právo na obhajobu.

Princíp rovnosti zbraní zabezpečuje najmä to, aby v súdnom konaní mali jeho účastníci rovnaké postavenie, a to z hľadiska ich procesnoprávneho postavenia, ako aj vo vzťahu k spôsobu a rozsahu dokazovania. Rovnosť procesnoprávneho postavenia sa v judikatúre ESLP vyžaduje najmä tam, kde je jedným z účastníkov konania orgán reprezentujúci štát, ako napr. prokurátor v trestnom konaní. Princíp rovnosti zbraní bol teda v nami popísanom prípade porušený jednak tým, že orgán činný v trestnom konaní mal oprávnenie, ktoré nemali k dispozícii obžalovaní, a jednak vo vzťahu k spôsobu a rozsahu dokazovania.

Z hľadiska rovnosti procesnoprávneho postavenia si dovoľujeme uviesť, že orgán činný v trestnom konaní mal vo veci sťažovateľov možnosť nezákonnej selekcie dôkazov, výsledkom ktorej bolo vyradenie zo súdneho spisu, resp. nezaradenie do súdneho spisu všetkých zákonných dôkazných prostriedkov, ktoré mohli dosvedčovať nevinu sťažovateľov vo vzťahu k spáchanému skutku. Týmto konaním sa dosiahlo, že v súdnom spise boli prevažne dôkazy, ktoré svedčili výlučne o vine obžalovaných – predovšetkým vynútené priznania ako niektorých sťažovateľov tak aj svedkov, a to výlučne zo začiatku druhého (obnoveného) vyšetrovania v júni 1981.

Z hľadiska spôsobu a rozsahu dokazovania by mal byť princíp rovnosti zbraní zabezpečovaný najmä pri navrhovaní a pripustení rôznych dôkazných prostriedkov. Právo na riadne dokazovanie, ktoré úzko súvisí s princípom rovnosti zbraní, navyše obsahuje aj právo na výsluch svedkov a ich predvolanie vo svoj prospech za rovnakých podmienok ako svedkov proti sebe. V prípade sťažovateľov, potom ako zistili, že v archíve ministerstva vnútra sa nachádzajú veľké množstvá dôkazných prostriedkov, ktoré boli zaistené orgánmi činnými v trestnom konaní bezprostredne po začatí trestného konania (ktoré môžu svedčiť o ich nevine), súd žiadali o ich pripojenie do súdneho spisu, resp. ich vykonanie v prebiehajúcom trestnom konaní (napr. ich prečítaním a pod.) Ich žiadosť však bola konajúcimi súdmi zamietnutá. Rovnako bola zamietnutá ich žiadosť, aby sa ako na dôkaz prihliadalo na znalecký posudok, ktorý spochybňoval reálnosť priebehu skutkového deja, tak ako ho ustálili konajúce súdy, resp. aby bol vo veci vypočutý znalec, ktorý znalecký posudok pripravoval. **Obžalovaní teda nemali možnosť predložiť svoje argumenty za podmienok, ktoré by ich výrazne neznevýhodňovali vo vzťahu k prokuratúre, ako k žalujúcej strane.**

Právo na obhajobu sa vzťahuje na celé trestné konanie a obsahuje okrem iných práv aj právo obvineného, resp. obžalovaného požadovať od všetkých orgánov činných v trestnom konaní, aby boli vyjasnené i všetky okolnosti, svedčiace v jeho prospech a právo obvineného, resp. obžalovaného zvoliť si obhajcu, ktorý má právo byť prítomný na všetkých vyšetrovacích úkonoch.

V rámci práva na obhajobu má teda obvinený, resp. obžalovaný právo požadovať od orgánov činných v trestnom konaní, aby boli vyjasnené všetky okolnosti svedčiace v jeho prospech.

Konajúce súdy však zásadným spôsobom porušili právo sťažovateľov na obhajobu, keď úplne ignorovali dôkazy v prospech obžalovaných, ktoré boli vykonané vyšetrovacími orgánmi po začatí trestného stíhania a ktoré namiesto toho, aby boli súčasťou spisového materiálu, boli orgánmi činnými v prípravnom konaní uložené do archívu Ministerstva vnútra v Levoči. Súdy najprv zatajili a potom ignorovali tieto dôkazy napriek tomu, že obhajoba tieto dôkazy po vnesení prvostupňového rozsudku v archíve našla a ich existenciu odvolaciemu súdu preukázala založením časti týchto dôkazov opatrených pečiatkou archívu do súdneho spisu. Okrem týchto "zatajených" pôvodných dôkazov, ktoré boli vykonané samotnými orgánmi činnými v trestnom konaní v rokoch 1976 a 1977 zákonným spôsobom po začatí trestného stíhania, súdy úplne ignorovali aj jeden nový dôkaz – znalecký posudok, ktorý bol vykonaný na podklade požiadavky Najvyššieho súdu ČSFR, ktorý svojim rozsudkom zo dňa 19.10.1990 zrušil predchádzajúce rozsudky o odsúdení obžalovaných a rozhodol, že odsúdením obžalovaných v roku 1982-1983 bol porušený zákon.

Procesne plnohodnotnými dôkazmi, vykonanými po začatí trestného stíhania, ktoré neboli súčasťou spisu, ako aj znaleckým posudkom vypracovaným znalcom MUDr. Patrikom Fialom PhD., znalcom z odvetvia súdneho lekárstva a patológie, sa totiž zásadným spôsobom spochybňuje, alebo priamo vyvracia súdom zistený skutkový stav ustálený niektorými priznávajúcimi výpoveďami obvinených, či niektorých svedkov dosvedčujúcich spáchanie trestného činu obžalovanými.

Podľa rozhodnutia ESĽP v rozhodnutí Storck vs. Nemecko, č. 61603/00: *"Pri ochrane práv chránených Dohovorom sú Zmluvné štáty, predovšetkým ich súdy, povinné aplikovať ustanovenia národného práva v duchu týchto práv. Opomenutie tejto povinnosti môže vyústiť do porušenia*

príslušného článku Dohovoru, ktoré možno pripísať Štátu. V tejto súvislosti Súd zdôrazňuje, že Dohovor je zameraný na garanciu tých práv, ktoré sú praktické a účinné a nie teoretických alebo iluzórnych práv.”

Sťažovatelia majú za to, že slovenské súdy vyššie popísaným konaním nepostupovali v súlade s princípmi a duchom ochrany vyššie uvedených práv sťažovateľov, naopak, tieto práva sťažovateľov v rozpore s Dohovorom závažným spôsobom porušili. K porušeniu práv sťažovateľov, ktoré im priznáva Dohovor, pritom došlo práve nesprávnou interpretáciou a aplikáciou príslušných národných noriem. Výsledkom tohto právneho omylu národných súdov Slovenskej republiky (pri interpretácii a aplikácii príslušných národných právnych predpisov) bolo markantné porušenie základného práva sťažovateľov – práva na spravodlivé súdne konanie. Zaoberať sa právnymi omylmi národných súdov pri aplikácii a interpretácii národného práva sa však ESLP v Štrasburgu môže v prípade, ak účinky takejto nesprávnej aplikácie a interpretácie viedli k porušeniu základných práv a slobôd priznaných Dohovorom, čo sa v danom prípade jednoznačne stalo.

Podľa rozhodnutia ESLP (napr. prípad Doorson vs. Holandsko z 26.3.1996, Van Nechrlen a ďalší vs. Holandsko z 23.4.1997, Sadak a ďalší vs. Turecko z 17.7.2001): *”Otázka prípustnosti dôkazu je predovšetkým vecou úpravy národnej a všeobecne platí, že sú to národné súdy, pred ktorými sa dôkaz hodnotí. Úlohou ESLP podľa Dohovoru ... je skôr posúdiť, či konanie ako celok, vrátane spôsobu, akým bolo nakladané s dôkazmi, možno označiť za férové.”*

Hoci teda samotné pripustenie a posúdenie dôkazov nie je predmetom úpravy v Dohovore, môžu byť aj oni dôvodom porušenia požiadaviek na fair proces podľa čl. 6 Dohovoru. Predovšetkým to môže byť v rozpore s princípmi rozpracovanými ESLP – napr. zásada kontradiktórnosti trestného konania či zásada rovnosti zbraní medzi obžalobou a obhajobou. Aj keď predmetné rozhodnutia ESLP sa týkajú prípustnosti dôkazu v podobe anonymnej svedeckej výpovede, závery v nich obsiahnuté sú všeobecne aplikovateľné na nakladanie s akýmkoľvek dôkazom v akejkoľvek podobe. V danom prípade, spôsob, akým bolo nakladané s dôkazmi získanými samotnými orgánmi činnými v trestnom konaní (zatajené dôkazy nezaložené do súdneho spisu, ktoré tak nemali možnosť posudzovať a verifikovať ani súdy, ani obhajoba), ale aj s dôkazmi predloženými obhajobou (znalecký posudok znalca MUDr. Fialu, PhD.), je porušením slovenského práva a vo svojich dôsledkoch porušením práva na spravodlivé súdne konanie, a to vo viacerých jeho aspektoch (rovnosť zbraní, právo na obhajobu, na dôkaz, nezávislosť a nestrannosť, prezumpcia nevinny).

Za porušenie uvedeného práva je nevyhnutné považovať aj to, že Krajský súd v Bratislave v konaní sp. zn. Z – 2 1 T 36/90, ani Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 4 To 36/2004 sa neriadili pokynmi obsiahnutými v rozsudku Najvyššieho súdu ČSFR sp. zn. 2 Tzf 5/90 zo dňa 19.10.1990 k doplneniu dokazovania, bez ktorého doplnenia vina sťažovateľov nemohla byť preukázaná zákonným spôsobom (NS ČSFR ako súd, ktorého právnymi závermi boli súdy nižších stupňov viazané, konštatoval: *”Vinu obvinených bude možné posúdiť až po odstránení neúplnosti doterajších skutkových zistení.”*). Porušenia práva na spravodlivé súdne konanie sa súdy dopustili aj tým, že ich rozhodnutia nie sú riadne zdôvodnené (kvalifikované zdôvodnenie rozsudku ako atribút spravodlivého súdneho konania), ako to bolo popísané vyššie v rámci opisu skutkového stavu.

V ostatnom sa sťažovatelia v súvislosti s porušením ich ľudských práv vyplývajúcich z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd odvolávajú tiež na skutočnosti opísané v bode 14 tejto sťažnosti.

Porušením základných práv sťažovateľov bola týmto nepochybne spôsobená aj nemajetková ujma, ktorú si vzhľadom na 30 rokov trvajúci stav uplatňujú každý vo výške EUR.

IV. EXPOSÉ RELATIF AUX PRESCRIPTIONS DE L'ARTICLE 35 § 1 DE LA CONVENTION
STATEMENT RELATIVE TO ARTICLE 35 § 1 OF THE CONVENTION
PREHLÁSENIE V ZMYSLE USTANOVENÍ ČLÁNKU 35 ODS. 1 DOHOVORU

(Voir chapitre IV de la note explicative. Donner pour chaque grief, et au besoin sur une feuille séparée, les renseignements demandés sous les points 16 à 18 ci-après)

(See Part IV of the Explanatory Note. If necessary, give the details mentioned below under points 16 to 18 on a separate sheet for each separate complaint)

(Pozri časť IV Vysvetľujúcej poznámky. V prípade potreby odpovedajte na body 16 až 18 na samostatnom hárku papiera, osobitne pre každé namietané porušenie Dohovoru.)

16. Décision interne définitive (date et nature de la décision, organe - judiciaire ou autre – l'ayant rendue)

Final decision (date, court or authority and nature of decision)

Konečné rozhodnutie (dátum, súd alebo iný orgán a druh rozhodnutia)

Prvotné ohrozenie práv sťažovateľov garantovaných Dohovorom nastalo už rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Z – 2 1 T 36/90 zo dňa 20.1.2004 a v konaní tohto súdu a nebolo napravené ani postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 To 36/2004 zo dňa 4.12.2006, ktorým bolo odvolanie sťažovateľov proti prvostupňovému rozhodnutiu zamietnuté.

K náprave nedošlo ani na základe podaného dovolania, pretože napriek konštatovaniu ÚS SR o zjavnej danosti dovolacieho dôvodu, uznesením NS SR sp. zn. 1 To V 9/2007 zo dňa 01.06.2009 bolo dovolanie sťažovateľov odmietnuté z dôvodu, že žiadny z uplatnených dovolacích dôvodov nie je daný.

Nápravu mohol zjednať Ústavný súd Slovenskej republiky svojím nálezom, ktorým bol oprávnený napadnuté právoplatné rozhodnutie zrušiť v zmysle § 56 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, a podľa § 56 ods. 3 písm. b) cit. leg. vrátiť vec na ďalšie konanie, avšak ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol.

Za konečné rozhodnutie preto považujeme uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I ÚS 480/2010-24 zo dňa 14.12.2010.

17. Autres décisions (énumérées dans l'ordre chronologique en indiquant, pour chaque décision, sa date, sa nature et l'organe - judiciaire ou autre – l'ayant rendue)

Other decisions (list in chronological order, giving date, court or authority and nature of decision for each of them)

Iné rozhodnutia (uveďte chronologicky dátum, súd alebo iný orgán a druh každého z rozhodnutí)

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 T 6/82 zo dňa 22.9.1982

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 To 17/83 zo dňa 25.4.1983

Rozsudok Najvyššieho súdu ČSFR sp. zn. 2 Tzf 5/90 zo dňa 19.10.1990

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Z – 2 1 T 36/90 zo dňa 20.1.2004

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 To 36/2004 zo dňa 4.12.2006

Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III ÚS 276/08-30 zo dňa 24.9.2008

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 To V 9/2007 zo dňa 1.6.2009

Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I ÚS 480/2010-24 zo dňa 14.12.2010

- 18.** Dispos(i)ez-vous d'un recours que vous n'avez pas exercé? Si oui, lequel et pour quel motif n'a-t-il pas été exercé?

Is there or was there any other appeal or other remedy available to you which you have not used? If so, explain why you have not used it.

Máte, resp. mali ste k dispozícii iné opravné prostriedky, ktoré ste nevyčerpali? Ak áno, vysvetlite z akých dôvodov.

Nie. V právnom poriadku Slovenskej republiky už neexistuje žiadny prostriedok nápravy.

Si nécessaire, continuer sur une feuille séparée

Continue on a separate sheet if necessary

V prípade potreby pokračujte na samostatnom hárku papiera

V. EXPOSÉ DE L'OBJET DE LA REQUÊTE ET PRÉTENTIONS PROVISOIRES POUR UNE SATISFACTION EQUITABLE
STATEMENT OF THE OBJECT OF THE APPLICATION AND PROVISIONAL CLAIMS FOR JUST SATISFACTION
OPIS PREDMETU STAŽNOSTI A PREDBEŽNÉ NÁROKY TÝKAJÚCE SA SPRAVODLIVÉHO ZADOSTŮČINENIA

(Voir chapitre V de la note explicative)

(See Part V of the Explanatory Note)

(Pozri časť V Vysvetľujúcej poznámky)

19.a. V konaní pred Európskym súdom pre ľudské práva sa domáhame, aby Európsky súd pre ľudské práva:

1. vyhlásil túto sťažnosť na porušenie čl. 6 Dohovoru za prijateľnú;
2. rozhodol, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Z – 21 T 36/90 zo dňa 20.1.2004, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 To 36/2004 zo dňa 04.12.2006, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 To V 9/2007 zo dňa 1.6.2009 a uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I ÚS 480/2010-24 zo dňa 14.12.2010 bol porušený čl. 6 ods. 1 Dohovoru, čl. 6 ods. 2 Dohovoru a čl. 6 ods. 3 písm. b), c) a d) Dohovoru a čl. 17 Dohovoru;
3. rozhodol, že v dôsledku mnohých porušení práva sťažovateľov na spravodlivý proces je potrebné obnoviť trestné konanie voči sťažovateľom súdmi Slovenskej republiky;
4. rozhodol, že Slovenská republika musí do troch mesiacov od dátumu, kedy sa rozsudok stane právoplatným v súlade s čl. 44 ods. 2 Dohovoru vyplatiť každému sťažovateľovi EUR (slovom: EUR) z titulu spravodlivého finančného zadostučinienia a nemajetkovej ujmy;
5. rozhodol, že Slovenská republika musí do troch mesiacov od dátumu, kedy sa rozsudok stane právoplatným v súlade s čl. 44 ods. 2 Dohovoru uhradiť sťažovateľom spolu EUR (bude sťažovateľmi upresnené dodatočne) ako náhradu nákladov a výdavkov spojených s podaním sťažnosti a s konaním pred ESĽP.

19.b. Požiadavka na **prednostné prejednanie** veci Európskym súdom pre ľudské práva (ďalej tiež „Súd“) v zmysle pravidla č. 41 Rokovacieho poriadku.

Ako vyplýva z obsahu tejto sťažnosti, skutok, z ktorého boli sťažovatelia obvinení, sa stal pred 35-timi rokmi. Sťažovatelia boli uväznení v júni 1981, t.j. pred 30-timi rokmi. Odsudzujúce rozsudky z rokov 1982 – 1983 boli ako nezákonné zrušené v roku 1990, t.j. pred viac ako 20-timi rokmi. Obnovené súdne konanie pred slovenskými súdmi až po konečné rozhodnutie ústavného súdu v decembri 2010 trvalo teda **viac ako 20 rokov!**

V zmysle pravidla č. 41 Rokovacieho poriadku Súdu platí, že:

„Sťažnosti sa skúmajú v poradí, v akom sú pripravené na preskúmanie. Komora alebo jej predseda však môže rozhodnúť o uprednostnení jednotlivej sťažnosti.

Iba zabezpečenie urýchleného prerokovania sťažnosti Súdom je nevyhnutným predpokladom pre požadovanú urgentnú nápravu nežiaduceho stavu sťažovateľov na vnútroštátnej úrovni, t.j. na realizáciu spravodlivého procesu. Neustálym a bezdôvodným predlžovaním súdnych konaní po roku 1990 zo strany slovenských súdov (sťažovatelia znovu podčiarkujú, že toto konanie trvalo viac ako 20 rokov, pričom preťahy boli spôsobované výlučne zo strany konajúcich súdov a nikdy nie z dôvodu na strane sťažovateľov) je reálna nádej na riadne a zákonné prevedenie procesu voči sťažovateľom neustále ohrozovaná vzhľadom na plynutie času.

Sťažovatelia preto týmto žiadajú príslušnú Komoru Súdu, resp. jej predsedu, aby **rozhodol o uprednostnení preskúmania tejto sťažnosti** v zmysle pravidla č. 41 Rokovacieho poriadku Súdu.

**VI. AUTRES INSTANCES INTERNATIONALES TRAITANT OU AYANT TRAITÉ
L'AFFAIRE
STATEMENT CONCERNING OTHER INTERNATIONAL PROCEEDINGS
PREHLÁSENIE O PREDLOŽENÍ VECI INÝM MEDZINÁRODNÝM
INŠTITÚCIÁM**

(Voir chapitre VI de la note explicative)

(See Part VI of the Explanatory Note)

(Pozri časť VI Vysvetľujúcej poznámky)

Avez-vous soumis à une autre instance internationale d'enquête ou de règlement les griefs énoncés dans la présente requête? Si oui, fournir des indications détaillées à ce sujet.
Have you submitted the above complaints to any other procedure of international investigation or settlement? If so, give full details.

Predložili ste vyššie uvedenú sťažnosť inému medzinárodnému vyšetrovaciemu alebo zmierovaciemu orgánu? Ak áno, uveďte podrobnosti.

- 20.** Prehlasujeme, že prípad nie je predmetom iného medzinárodného vyšetrovacieho alebo zmierovacieho konania.

**VII. PIÈCES ANNEXÉES (PAS D'ORIGINAUX, UNIQUEMENT DES COPIES;
PRIÈRE DE N'UTILISER NI AGRAFE,
NI ADHÉSIF, NI LIEN D'AUCUNE SORTE)**

**LIST OF DOCUMENTS (NO ORIGINAL DOCUMENTS, ONLY PHOTOCOPIES,
DO NOT STAPLE, TAPE OR BIND DOCUMENTS)**

**ZOZNAM DOKUMENTOV (NEPREDKLADAJTE ORIGINÁLY DOKUMENTOV,
VÝLUČNE ICH FOTOKÓPIE, DOKUMENTY NEPRIPÍNAJTE,
NELEPTE LEPIACOU PÁSKOU ALEBO INÝM SPÔSOBOM NESPÁJAJTE)**

(Voir chapitre VII de la note explicative. Joindre copie de toutes les décisions mentionnées sous ch. IV et VI ci-dessus. Se procurer, au besoin, les copies nécessaires, et, en cas d'impossibilité, expliquer pourquoi celles-ci ne peuvent pas être obtenues. Ces documents ne vous seront pas retournés.)

(See Part VII of the Explanatory Note. Include copies of all decisions referred to in Parts IV and VI above. If you do not have copies, you should obtain them. If you cannot obtain them, explain why not. No documents will be returned to you.)

(Pozri časť VII Vysvetľujúcej poznámky. Priložte kópie všetkých rozhodnutí uvedených vyššie v častiach IV a VI. Ak nemáte kópie a nemôžete si ich zadovážiť, vysvetlite prečo. Predložené dokumenty Vám nebudú vrátené.)

- 21.** a) V prílohe č. 1 až č. 25 sa nachádzajú kópie dokumentov, ktoré preukazujú, že v rámci vnútroštátnych konaní došlo k namietanému porušeniu základných ľudských práv a slobôd sťažovateľov:
1. uznesenie o začatí trestného stíhania zo dňa 14.07.1976
 2. uznesenie o prerušení trestného stíhania zo dňa 31.03.1977
 3. uznesenie o pokračovaní v trestnom stíhaní zo dňa 15.06.1981
 4. uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 16.06.1981
 5. rozsudok NS ČSFR sp. zn. 2 Tzf 5/90 zo dňa 19.10.1990
 6. rozsudok KS v Bratislave sp. zn. Z – 2 I T 36/90 zo dňa 20.01.2004
 7. odvolanie sťažovateľov Ing. Čermana a Ing. Bedača zo dňa 14.7.2004
 8. odvolanie Krajskej prokuratúry v Bratislave zo dňa 30.3.2004
 9. rozsudok NS SR sp. zn. 4 To 36/2004 zo dňa 04.12.2006
 10. dovolanie zo dňa 30.07.2007
 11. ústavná sťažnosť zo dňa 30.07.2007
 12. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. III ÚS 276/08-30 zo dňa 24.09.2008
 13. uznesenie NS SR sp. zn. 1 To V 9/2007 zo dňa 01.06.2009
 14. ústavná sťažnosť zo dňa 31.07.2009
 15. doplnenie ústavnej sťažnosti zo dňa 29.09.2009
 16. uznesenie ÚS SR sp. zn. I ÚS 480/2010-24 zo dňa 14.12.2010
 17. protokol o výsluchu svedka Jozefa Baču zo dňa 23.08.1976
 18. protokol o výsluchu svedkyne Veroniky Bačovej zo dňa 23.08.1976

19. notárska zápisnica o výpovedi Jozefa Baču zo dňa 2.7.2008
20. notárska zápisnica o výpovedi Veroniky Bačovej zo dňa 2.7.2008
21. policajný prepis výpovede svedka Škrobánka zo dňa 20.07.1976, str. 60
22. policajný prepis výpovede svedka Jozefa Čulmana zo dňa 20.07.1976, str. 59
23. protokol o výsluchu svedka Vojtecha Čukana zo dňa 19.07.1976
24. protokol o výsluchu svedka Alexandra Kozaka zo dňa 16.07.1976
25. sťažnosť obhajcu JUDr. Vojtecha Kubála z 24.6.1981

- b) Príloha č. 26, 27, 28 a 29 – plná moc, ktorú sťažovatelia udelili advokátovi JUDr. Allanovi Böhmovi na zastupovanie v konaní pred Európskym súdom pre ľudské práva vo veci tejto sťažnosti.

VIII. DÉCLARATION ET SIGNATURE
DECLARATION AND SIGNATURE
PREHLÁSENIE A PODPIS

(Voir chapitre VIII de la note explicative)
 (See Part VIII of the Explanatory Note)
 (Pozri časť VIII Vysvetľujúcej poznánky)

- 22.** Je déclare en toute conscience et loyauté que les renseignements qui figurent sur la présente formule de requête sont exacts.
I hereby declare that, to the best of my knowledge and belief, the information I have given in the present application form is correct.
Prehlasujeme podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, že všetky informácie uvedené v tomto formulári zodpovedajú skutočnosti.

Lieu/Place/**Miesto** Bratislava
 Date/Date/**Dátum** 17.05.2011

.....
 JUDr. Allan Böhm, advokát

(Signature du/de la requérant(e) ou du/de la représentant(e))
(Signature of the applicant or of the representative)
(Podpis stažovateľ/a/ky alebo zástupcu/kyne)